

Нова Европа

Периодична библиотека за државните проблеми на новия ред

Алфред Розенберг
Райхслайтер и Райхсминистър

DAS NEUE EUROPA
STAATSRECHTLICHE PROBLEME DER NEUEN ORDNUNG
HERAUSGEBEN VON PROF. Dr. L. Wladikin – Sofia

ZWEITE REIHE

HEFT 2

Alfred Rosenberg
Reichsleiter und Reichsminister

**Der Kampf um die
Weltanschauung**

Gold und Blut

Altes und neues Europa

Алфред Розенберг
Райхслайтер и Райхсминистър

Борба за нов светоглед

Злато и кръв

Стара и нова Европа

Превод от оригинала с позволението на автора
СОФИЯ - 19 4 2

Съдържание:

✘ Алфред Розенберг, личност и дело - предговор от проф. Л. 6 Владикин	
✘ Борба за нов светоглед	13
✘ Злато и кръв	24
✘ Стара и нова Европа	34

Нова Европа

Алфред Розенберг - Личност и дело

В основата на всяка държавна система стои една политическа философия, която предопределя формите на политическия, правния, стопанския, социалния и културен живот. Тя е обособено и завършено в себе си учение за държавата, като жизнена форма на един народ. Когато гражданинът споделя идеологията на своята държава, той е доволен, изпълнителен, горд, готов на жертви. И обратното: идейният ѝ противник чувства държавната принуда като бreme, а самата държава като чужда власт, която той би желал да види премахната, или променена по неговия вкус. - Ето огромното практическо значение на държавната идеология.

Националсоциализмът се появи като реакция срещу последиците от световната война. Той изникна из недрата на германския народ и Адолф Хитлер беше само инструмент или мистичен пратеник на Народния дух. В „Моята Борба” той чистосърдечно е изложил как са се зародили в главата и сърцето му първите основни догми на неговото учение и как те постепенно са се умножавали и развивали в динамиката на събитията.

Хитлер беше *първоизворът* на новите идеи. Чрез неговата уста говореше непосредствено Народният дух, който възвестяваше нови истини и търсеше своя истински път.

Алфред Розенберг беше един от първите белязани последователи, който разбра Водача най-дълбоко и възпроизведе неговите идеи във формите на една политическа философия. За националсоциализма Розенберг е това, което Русо беше за либерализма.

Решението на Фюрера от 31 януари 1934, да назначи Розенберг за свой пълномощник в партията по всичко що се отнася до духовното и идеологично обучение и възпитание, не беше нито случайно, нито само израз на пълно доверие. С това назначение Розенберг беше всеобщо оценен и признат за *меродавен идеолог на националсоциализма* и теоретик на партията. Неговата задача беше и е: да запази *чиста и неподправена* идеологията на националсоциализма, в чието изграждане и оформяване той взе непосредствено и непрекъснато участие.

Алфред Розенберг е роден на 12 януари 1893, в Ревал - градът на старата германска „Ханза”, край брега на Финския залив - като син на чисто германско търговско семейство, водещо рода си от някогашните тевтонски преселници и пазещо свято традициите на старославните рицари.

След завършването на реалната гимназия в родния си град, Алфред Розенберг е следвал архитектура в германското висше техническо училище в Рига, но същевременно се занимавал, по вътрешно влечение, с рисуване и история.

След обявяването на световната война, висшето училище било преместено в Москва и, в този именно град, Розенберг е получил, през 1918 год, диплом за завършено образование с академическата титла инженер-архитект. За да запълни времето си с положителна работа, той станал учител по рисуване в Ревалската гимназия „Густаф-Адолф”.

Напредването на германските войски чак до балтийските области възкипяло у младия учител старата германска кръв така буйно, че той настоятелно искал да бъде приет в редовете на войската като доброволец. Обаче молбата му, няколкократно повтаряна, е била отблъсвана по формални причини: германските военни органи не са

искали да нарушават международното право и да приемат под своето знаме един руски поданик.

Възпрепятствуван да се бие с пушка и нож против враговете на истинското си отечество, Розенберг с войнишка смелост се хвърли в политическата борба с перо и слово. На ноември 1918, т.е. в разгара на болшевишката революция, той държа в Ревал първата си публична сказка против марксизма и еврейството.

Вестта за погрома на Германия го потресе. В своето неизмеримо нещастие отечеството имаше нужда и от него! И той набързо замина за Мюнхен, където се запозна и сприятели с писателя Дитрих Екарт (1868-1923), борец за обновлението на германския дух, приятел на Хитлер и един от най-първите ратници на национал-социализма. Екарт го представи на младия Водач - тогава Хитлер беше едва 30-годишен и го въведе в партията, през лятото на 1919. От този час нататък, Алфред Розенберг се приобщи към Хитлер с цялата си душа и му остана неизменно верен през всички преमेждия. В 1921 г. Розенберг и Екарт станаха редактори на партийния орган, който от малък седмичник бързо се разви в голям всекидневен вестник. След смъртта на Екарт, Розенберг стана главен редактор и продължи да ръководи вестника до 1937, като го издигна до степен на най-добрия германски вестник. От 1938 г. насам Розенберг фигурира само като „издател“ по-скоро директор, защото и до сега той остава душата на този образцов идеологичен, борчески и осведомителен всекидневник.

Движението на Адолф Хитлер растеше и се засилваше със седмици. Заедно с това, израстваше духовно все повече и повече смелата и замислена фигура и на Розенберг. Той следваше Фюрера неотклонно, беше до него през всички изпитания. Той взе участие в първия завоевателен поход на Хитлер към град Кобург. Този поход, както много други в последствие, стана при драматични обстоятелства. - На 14 октомври 1922, водачът Хитлер, заедно с 800 свои съмишленици от групата SA, пристигна в Кобург, поканен от местната националсоциалистическа организация да присъства на едно партийно събрание. На гарата Хитлер узна, че местните партийци са се погрижили, щото събранието да мине мирно и тихо: сключили с местните комунисти съглашение, по силата на което комунистите ще се въздържат от провокации, но хитлеристите ще влязат в града разпръснато, а не в строени колони. Хитлер едва сдържа гнева си. Отхвърляйки малодушното съглашение, той лично застана начело на колоната и, с музика и развети партийни знамена, тръгна към центъра на града. Комунистите посрещнаха стройните редици с камъни и викове, но смелчаците от SA бързо ги обезвредиха. Събранието се състоя при небивал възторг. През нощта комунистите нападناха пак, но бяха отблъснати по твърде внушителен начин. На следния ден Хитлер узна, че комунистите се събират на площада и се организират за ново нападение. За да срази волята им, Хитлер се отправи със своите колони към площада. Колоните бяха се удвоили: мнозина младежи се присъединиха доброволно към Хитлеровите шурмови отряди. Комунистите се разбягаха, след няколко опити за съпротива, а колоната, с музика и знамена, се отправи към гарата. Тук правителството на „демократичната“ република пожела да прояви властта си: железопътният персонал отказа да допусне колоната във влака. Тогава Хитлер с гръмлив глас заяви на началник-влака (случката напомня сцената между Ботев и капитанът на „Радецки“), че той ще поеме сам локомотива, а червените саботьори ще вземе със себе си като заложници! Представителите на властта отстъпиха и влакът потегли към Мюнхен, оставяйки в душата на кобургските граждани една освежителна надежда за по-добри дни...

В този поход, който беше едно от първите граждански сражения на нова със стара Германия, Алфред Розенберг маршируваше рамо до рамо с Фюрера, споделяйки неговата смелост и вяра в бъдещето.

Той беше до Водача и в драматичното шурмуване на Бюргербройкелер, и в кървавата баня при Мавзолея, на Одеонския площад в Мюнхен. Тези бурни епизоди заслужават да бъдат припомнени, за да не се забравят премеждията, през които мина Германия, докато стигне до величието на Третия Райх, за да се не забравя още и това, че Хитлер дължи властта, и постиженията си чрез нея, на своята необикновена природа и на предаността на германския народ. - На 8 ноември 1923, когато Германия беше подложена от версайските тирани на нови унижения, Хитлер прецени, че неговият час е дошъл и реши да прикани народа към смела самопомощ. Но правителствената реакция забрани обявените вече 14 публични събрания. Реакцията се събра в Бюргербройкелер, за да чуе речта на правителствения комисар. Когато всички мюнхенски сановници слушаха казионното слово на комисаря, вратите на залата шумно се разтвориха и Хитлер се появи с един въоръжен отряд шурмоваци. С револверен изстрел в тавана, Хитлер накара оратора да замлъкне, а сам взе думата и обяви Националната революция. Реакцията направи вид, че одобрява. Идеалистът повярва и пусна реакционерите на свобода, уверен, че са честни като него. През нощта, реакцията се окопоти и състави заговор. На следния ден, 9 ноември, едно огромно шествие от ликуващи стройни редици, с развети национални и партийни знамена, мина по мюнхенските улици, начело с Хитлер, възторжено акламирано от народа. Шествието трябваше да завърши при военния Мавзолей. Но, когато стройните редици разтърсваха плочите на площад Одеон, внезапно из засада се разнесоха чести изстрели. Измяната изненада всички. Другарят на Хитлер падна мъртъв. Хитлер беше контузен в рамото. 14 национал-социалисти паднаха убити на място. Между ранените беше и Херман Гьоринг. На 11 ноември Хитлер беше затворен в крепостта Ландсберг. Другарите му бяха подложени на преследване от реакцията. На 23 ноември националсоциалистическата партия, която броеше вече над 50 хиляди редовни членове, беше разтурена. Образуван бе процес за предателство...

Алфред Розенберг беше между онези, които не се отчаяха. Той положи много усилия, да събере остатъците от партията и да ги запази, докато Водачът се върне при тях.

Щом Фюрерът беше пуснат на свобода, вестник „Фьолкишер Беобахтер“ отново започна да излиза, под същото редакторство и в същия дух.

Розенберг положи началото на научнопопулярната партийна книжнина, която впоследствие разрасна в огромно литературно дело - неговата брошура (63 страници), озаглавена „Партийната програма, същина, принципи и цели на Национал-социалистическата Германска Работническа Партия“, излезе през 1922 год. Тази книжка и досега не е загубила значение - колко много тя е четена показва фактът, че до 1941 год. е претърпяла 22 издания и се е разпространила в 800 хиляди екземпляра.

В 1924 г. Розенберг основа списанието „Der Weltkampf“, Световна Борба, което излиза и до сега, занимавайки се предимно с еврейския проблем. Желанието на партийците да имат свое списание беше удовлетворено през 1930 г. пак от Розенберг, чрез организиране на официалното издание: „NS-Monatsheft“, Национал-социалистически месечник.

Не само културен борец и работник, но и отличен организатор за идейна борба, - Розенберг организира, още през 1929, бележития „Kampfbund für Deutsche Kultur“, който сега е приобщен, към „Националсоциалистическата Общност Сила чрез Радост“.

Неговите многобройни статии, организаторската му дейност, върховното ръководство на множество идеологични институти, активната му дейност в практическата политика - свидетелстват за неизчерпаемата енергия и за идейното богатство на една високо надарена натура.

Алфред Розенберг преживя и нелогичностите на болшевишката революция, в продължение на цяла година, в самата Русия. После едва настанен в Мюнхен, той трябваше да види, през бурната 1919 година, началото на същите ужаси и в своята родина - водачите на баварската комунистическа партия, евреите Толер, Мюзам, Левине-Нисеи, Ландауер и др. обявиха Бавария за съветска република.

Той познаваше болшеvizма не само по теория, но и на дело. Той знаеше, че еврейският болшеvizъм ще доразори Германия. И верен на своята борческа природа, Розенберг се хвърли в ожесточена борба срещу комунистите и техните зловещи вдъхновители: евреи и масони. Борбата на Алфред Розенберг против тези три язви на модерното човечество, има патриотично и идейно начало - това трябва да не се забравя, когато се оценява страстното провеждане на неговото спасително дело.

Като философски ум, Розенберг постави борбата си против трите световни язви върху *идеологична основа*. Той разкъса лъскавите завеси, които прикриваха от погледа на „профаните“ истинската същина на еврейството и масонството. След това изобличение, и успоредно с него, Розенберг се нахвърли върху идейните основи на болшеvizма, еврейството и масонството; разкритикува ги с неумолима логика и ги заклеими завинаги с печата на позора тъй, че е могат вече да се представляват пред народите за благочестивци, пророци и спасители. Именно, затова Розенберг е най-омразния човек за евреи, масони и комунисти.

Алфред Розенберг е един от първите в съвременния свят, който обосновано и убедително посочи еврейството и масонството като могъщи наддържавни сили, като световна и особено европейска заплаха. Той прикани всички културни народи да предприемат кръстоносен поход против тези две прикривани дълбоки язви на модерното общество, на които кървавият болшеvizъм е само ударен инструмент. Свещената война, която Западна и Централна Европа обявиха Съветска Русия, под водачеството на Райха, както и документалните разкрития за болшеvизирането на цяла Европа, са последното доказателство за далновидността и правилното схващане Розенберг.

Болшеvizмът е сразен и нека вярваме, през настоящата година ще бъде окончателно, довършен, защото гнездото на заразата беше и е руската болшеvишка държава. Обаче, остават еврейството и масонството, които са пуснали дълбоки корени сред нашето европейско общество; които притежават необикновена способност се приспособяват; които са силни с натрупате по скрито-нечестен начин богатства; които имат незнани покровители. Ето защо, Розенберг насочва сега вниманието си главно към еврейството и масонството. На 26 март 1941 г. Розенберг свика във Франкфурт един международен конгрес, за да се започне съгласувана борба срещу общия враг. Цялата работа се съсредоточи в „Института за Еврейския Въпрос“ във Франкфурт. За орган на този научен институт, Розенберг отстъпи списанието си „Weltkampf“, което получи подзаглавието: „Еврейският въпрос в историята и в настоящето време“. На този конгрес самият Розенберг произнесе съдържателна и насочваща реч.

Розенберг е природно надарен към философско мислене. Неговото капитално съчинение - „Митът на XX^{-ия} век“ - доказва това. Но той е още идеен борец и активен

политик. Това негово положение го заставя да се държи близо до народните маси и да съобразява заплетените нишки на междудържавната политика. Затова, вероятно, неговата философия е заставена да служи на практически цели, да съдействува пряко за превъзпитанието на народа и преустройването на държавата. Алфред Розенберг е образец на съвременен политически философ, т. е. творец на онази идеологична основа, върху която ще се изгради новата държава и новото общество; проповедник на нови идеи, които, в своята система, трябва да образуват *новия светоглед* на истинските националсоциалисти и чрез техния квас, на цялото ново човешко общество.

Във философията и в съчиненията на Алфред Розенберг са отразени, през призмата на неговия темперамент, всички съществени събития и проблеми на нашето време. Неговият политико-философски трактат „Митът на XX^{-ия} век” се смята основателно за меродавен по отношение на националсоциалистическия светоглед. Авторът борава умело с няколко основни понятия, например народът като расово-чиста общност съставлява социологичния елемент; честта и свободата, които синтезират духовния и обществен живот на народния другар; накъсо: Кръв и Чест. Културната история е борба на расовите сили. Носител на здравата култура е арийската раса и особено северната. Няма нищо по-вредно от замърсяването на чистата арийска кръв чрез смесени бракове с евреи и разни цветнокожи. След Хитлер, Розенберг и Гьобелс са най-големите борци за чистотата расата.

Розенберг не е професионален философ, още по-малко привърженик на схващането: науката за науката. Според него, както бе казал и Фюрера, всичко трябва да служи на народа, включително науките и изкуствата. Розенберг се оформи в партията и израстване из нея. И той бе длъжен да й даде цялото си същество и всичкия си талант. Неговата научна дейност е пряко свързана с политическата и дори партийната дейност на националсоциализма. Партията го използваше винаги, когато й бе необходим борба или за съзидателна работа.

Изборите от 14 септември 1930 спечелиха за Розенберг едно място в Райхстага. Тук той се прояви като ловък парламентарен борец, но не за по-добър парламентаризъм, а за по-добър нов ред. Неговите познания по външно политическите проблеми го направиха постоянен застъпник на национал-социалистическата парламентарна група по всички въпроси на външната политика. В тази област Розенберг се прояви така добре, че Фюрерът, след заемането на властта, го назначи, на 1 април 1933, за шеф на външнополитическата служба на партията. Същевременно бе му дадена рядката и високопочетна титла: райхслайтер.

Като шеф на външнополитическата служба при партията, Розенберг се показва не само добре запознат с навременните въпроси, но прояви и една рядка природна дарба: чарът да печели симпатии. Чужденците, които са имали случай да работят или да разговарят с него, го характеризират като приятен и тактичен събеседник, който пленява със своя идеализъм, достъпност и сърдечна простота. Въпреки неумолимата твърдост на убежденията си, той не се показва заслепен фанатик, но изпъква като човек, който е оформил възгледите си въз основа на обективни наблюдения, задълбочени научни проучвания, продължителни размишления и много горчив житейски опит.

За своите научни трудове, Розенберг получи през 1937 г. най-голямото за случая отличие: Фюрерът го награди с германската национална премия за изкуство и наука. Той е член на академията за германско право, понеже е допринесъл много при съставянето на законите за расовата защита на германския народ и за възвеждането на германеца към висините на новия националсоциалистически светоглед.

Алфред Розенберг е един от първите националсоциалисти, които заговориха за водаческата мисия на Райха в нова Европа и за тъй нареченото жизнено пространство (Lebensraum). Сега, когато онези далечни предвиждания започват да се осъществяват, интересно е да се припомни как Розенберг си е представял жизненото пространство на Германия, още в 1926 В книгата си „Бъдещият път на германската външна политика“, авторът е казал следно „Германското пробуждане трябва да възприеме идеята за народната мощ дотолкова, доколкото жизнено пространство е необходимо, за да може да се осигури на германския народ едно здраво; и силно съществуване. Съобразно с географските условия, тази идея трябва да се реализира по такъв начин, че жизненото пространство да бъде непосредно свързано със старата наша територия, за да не би да се повторят печалните събития, от временните завоевания през германското средновековие и от епохата на великото преселение на народите“. В третата студия, която даваме в настоящата книжка („Стара и Нова Европа“), Розенберг отново се изказва по въпроса жизненото пространство.

Последното за сега високо отличие за Алфред Розенберг е назначаването му от Фюрера (17.11.1941) за губернатор на заетите от германските войски източни руски области, със задача да въведе гражданско управление и да възстанови нормалния обществен живот. Розенберг получи служебната титла „Райхсминистър за завзетите източни области“. Рядко щастие за един смъртен: чрез тържеството на своите идеи, да направи отечеството си велико и да се върне в родното си място като пръв гражданин.

Би трябвало да дадем на българския напредничав читател най-важното съчинение на Розенберг - „Митът на XX^{-ия} век“, обаче това съчинение е твърде обемисто (700 големи страници) и издаването му далеко надхвърля стопанските възможности на нашата Библиотека. Обаче редакцията подбра измежду малките трудове на нашия автор три сказки, които са много богати по съдържание и дават ясна представа за основните идеи на Розенберг, за неговия борчески темперамент, за блестящото му красноречие, за политико-философския му светоглед.

Проф Л. Владикин

Книги от същия автор:

1. **Der Mythos des XX Jahrhunderts**, Eine Wertung der seelisch-geistigen Gestaltenkämpfe unserer Zeit. — (I издание в 1930 г.; да сега са разпродадени повече от 850 000 екземпляра; най-много четената книга след Хитлеровата „Mein Kampf“). Следващите две книги представляват отговор на критиките срещу „Der Mythos“.

2. **An die Dunkelmänner unserer Zeit**, 1935.

3. **Protestantische Rompilger**; der Verrat an Luther und der Mythos des XX. Jahrhunderts, 1937.

4. **Blut und Ehre**, 1935, сборник от статии и речи

5 **Gestaltung der Idee**, 1936, също

6. **Kampf um die Macht**, 1937, също

7. **Tradition und Gegenwart**, 1940, също

8. **Wesen, Grundsätze und Ziele der N.S.D.A.P.**, 1922.

9. **Der Völkische Staatsgedanke**, 1924.

10. **Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern**, 1924.

11. **Der Zukunftsweg einer deutschen Außenpolitik**, 1926.

12. **Novemberköpfe**, 1927.

13. **Nationalsozialismus lind Jungdeutscher Orden**, 1928.

14. **Dietrich Eckart, ein Vermächtnis**, 1928.

15. **Der Sumpf**, 1930.

16. **Houston Stewart Chamberlain** als Verkünder und Begründer der deutschen Zukunft, 1926.

17. **Gestalt und Leben**, 1938.

18. **Der Kampf um die Freiheit der Forschung**, 1938.

Против большевизъм, еврейство и масонство

19. **Pest in Russland**, der Bolschewismus, seine Häupter, Handlanger und Opfer, 1922.

20. **Die Spur des Juden in Mandel der Zeiten**, 1920.

21. **Das Verbrechen der Freimaurerei**, 1920.

22. **Der Staatsfeindliche Zionismus**, 1921.

23. **Unmoral im Talmud**, 1921.

24. **Börse und Marxismus, oder der Herr und der Knecht**, 1922.

25. **Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Politik**, 1923.

26. **Der Weltverschnörerkongress zu Basel**, 1927.

27. **Freimaurerische Weltpolitik im lichte der kritischen Forschung**, 1931.

Борба за нов светоглед

Когато през ноември 1918 година войниците се завръщаха от световната война, те, както и милионите хора, изпитали страданията на усилените години, имаха едно единствено желание: да се посветят отново на професията си, на личния си живот. Но много скоро стана ясно, че целият външен и вътрешен свят беше се променил издъно, че световната война бе образувала пропаст между две епохи, които не бяха вече свързани с никаква дълбока връзка. Непонятни изглеждаха формите на живота от преди 1914 година; чужд бе повърхностният оптимизъм на предвоенното време; безсмислен - чисто търговският манталитет. И ако, на първо време, отчуждаването от едно залязващо минало не се прояви у държавите победителки, които бяха опиянени от придобитата материална мощ, то силата на вътрешната съпротива срещу стария свят се увеличаваше, особено там, където изходът на войната бе предизвикал дълбоко недоволство или даже отчаяние. Днес, така ми се струва, в душите на милиони хора се събужда едно увеличаващо се съзнание, като израз на дълбоко прозрение, че ние *живеем в центъра на един от най-големите световни обрати*, в една епоха, която означава дълбок прелом не само в някои области на живота, но и в цялото жизнено чувство.

На където и да погледнем, старите принципи са залезли, старите ръководства изчезнали. В *обществения живот* виждаме, че много прегради, които до неотдавна се считаха за непреодолими, днес не съществуват вече. В ума и сърцата на милиони хора не съществуват преценките и предразсъдъците, занимаващи разните професии и съсловия. В *политическата област* старите партии, които привидно бяха така здраво закрепостени, изчезнаха от арената на живота. Всички те бяха *външните* свидетели на това, че никога зад тях стояха мощни светогледи, че около тях бяха групирани огромните образувания на 19. век: силите на индустрията и на търговията, големи концентрации на парите. Отстъплението на тия сили означава в края на краищата само това, че те бяха вече *вътрешно* лишени от вяра, че не притежаваха вече *вътрешна* съпроводителна сила, за да могат да се противопоставят дейно на една нова епоха и на нейните проблеми. Днес милионите някогашни привърженици на всички тия отминали принципи и групировки търсят ново жизнено съдържание. И това е също тайната на националсоциалистическия успех през тези 14 години, а именно: че ние още в самото начало не атакувахме *една единствена група, една единствена партия*, а поехме борбата във *фронтална атака* срещу *всички*. Затова тая борба не беше обоснована само политически и обществено, а преди всичко *светогледно*. Една само политическа победа никога не би донесла на нашето движение желаното осъществяване на целите му. Ако ние днес *бихме се задоволили само с чисто държавната власт, то национал-социалистическото движение не би изпълнило своята мисия*. В такъв случай ние не бихме имали моралното право да искаме през тия 14 години тези големи жертви, не би трябвало да търпим, щото хора да дават кръвта и живота си за това движение и за своя Водач, ако се касаеше само да предизвикаме едно разместване на политическите сили. Даже ако бихме могли да кажем, че тази свалена днес политическа система е била гнила и че ние с пълно право сме водили борба за политическо обновление, то същевременно би трябвало да кажем, че това ново политическо развитие едва ли би имало по-голяма продължителност от нашия собствен живот, ако ние не бихме могли да го напоим и проникнем с една велика идея, със силна вяра, с едно творческо съдържание на целия ни живот. Само по тоя начин беше дадено условието, че изпитаният държавен и народен манталитет ще се предава от поколение на поколение,

и че свалените злокобни сили ще бъдат завинаги сразени без какъвто и да е изглед да овладеят някога пак германския народ.

Всички ние се намирахме в една борба на най-различни духовни системи. За душата на всеки отделен германец се бореха светогледи, с често диаметрално противоположна насока на инстинктите. Ние наричаме светогледа на 18. и 19. век *либералистичен*, виждаме да изпъква към края на 19. век *марксистическото световъзрение*, най-сетне съзираме през всички тия епохи останки от средновековието.

Либералистичният светоглед, срещу който водихме борбата, беше последица на едно все по-нарастващо *урбанизиране на немския човек*, и не само на немеца, но на всички европейци изобщо. Все повече откъснат от кръв и земя, гражданинът на големия град постепенно загубва преценката за целесъобразността на действията си.

Творящият *селянин* или *занаятчия*, имайки пред очите си крайния резултат на своята работа, винаги можеше да провери, дали неговите средства и пътища на дейност са целесъобразни, верни, т. е. дали носят плод или не. Човекът на машината, робът на огромните индустриални предприятия в края на 19 век не можеше правилно да преценява целта и средствата на своята професия. Затова нямаше нищо чудно, ако първоначалната либерална теза за усъвършенствването на отделната личност накрая доведе до един безкръвен, безпочвен интелектуализъм на големия град. Наред с този чужд на света и народа интелектуалец се разраснаха големите маси на работничеството в световните градове и *не намериха в тогавашната епоха закрилник, който би се погрижил за духовната им и материална съдба*.

И така, виждаме като резултат на това дългогодишно развитие: свързването на безпочвения интелектуалец с „пролетария“, който не беше вече свързан с кръвта. Тия две еднакво нещастни съсловия станаха жертва на една утопична и враждебна на народа идеология, която наричаме марксизъм.

Както пушачът на опиум вижда в момент на опиянение най-красиви замъци и мечтае най-смело за власт над света, така и широките маси от всички народи, от всички световни градове се опиваха от този марксистически опиум и изневериха на собствените си, дадени от природата интереси. Ние се борихме цели 14 години срещу тази марксистическа теория във всяко немско село и във всеки немски град: днес ние сломихме политически и държавно тази догма. Не е излишно, обаче, да си спомняме от време на време за тези теории, и тъкмо днес, когато сме на върха на политическата си мощ, да не се задоволяваме с това, което сме постигнали в тези 14 години, защото ни е известно, че и днес още съществуват много предпоставки за закрепяване на марксистическия начин на мислене и че поради това е все още необходимо да се борим срещу тия светогледни принципи. Ето защо тук искам да очертая четири основни точки.

1. Когато марксизмът говореше за *солидарност на всички пролетарии* в света, то с това той не беше оповестил никакъв лозунг в интереса на работниците, а напротив, беше подкопал жизнените корени на германския работник: защото докато народите живеят, работникът, селянинът или занаятчията ще са свързани, посредством съдбата си, неразривно с кръвта и земята. Откакто съществува светът, само богати хора са имали възможност да обходят много страни и да опознаят чужди народи. В хода на световната история интернационалисти не са били никога нито работниците, нито селяните или занаятчиите, а само фокусниците, шарлатаните и народните измамници. Ето защо не е случайност, че при нарастването на големите градове тъкмо тия типове на обществото излязоха на преден план.

Втората теория на марксизма беше *проповядването на класовата борба*. Чрез нея се извършаваше втори удар срещу работника, защото е невероятно да се подстрекава една част от организма срещу друга част от същия организъм и после да се обещава

засдравяване на цялото тяло. Това беше във вътрешно, органическо и светогледно отношение най-голямата измама спрямо работника. Даже и когато разбираме, че милиони хора се поведоха по този лозунг, защото чувстваха насочена срещу себе си една *друга* класова борба - класовата борба на капитализма, насочена от *горе* срещу тях. Затова присъдата на историята ще осъди капиталистическата борба отгоре, също тъй, както и марксистическата класова борба от долу. И двете са виновни за нещастията на германския народ.

3. *Проповядването на пацифизъм* беше неизбежната последица на тези две обърквания на понятията. Смисълът на това течение не беше друг, освен: да се предаде вече тежко засегнатото съвкупно народно тяло в ръцете на неприятелския околнен свят. Пацифизмът в тая форма - който не бива да се смесва с истинското миролюбие - беше апел към държавна измяна, беше средство да се обединят всички неприятели на Германия и да се направи немския народ негоден за всяка съпротива. Ние видяхме през последните години, какъв външнополитически отглас имаше този лозунг, който ни въвлече в едно репарационно робство и в онова външнополитическо незначитане, в което бяхме затънали цели 14 години.

4. Едно особено дълбоко душевно отравяне най-сетне *отричането на понятието за собственост*. Ние разбираме много добре, че понятието собственост, така, както беше формулирано и разбирано в 19. век, представляваше пълно противоречие на германското усещане. Марксизмът, обаче беше подхванал и използвал една подхвърлена от Прудон дума и бе заявил: че собственост означава кражба. С това той отричаше вътрешния подтик и творческата сила не само *стопански*, но също и *светогледно* във всички области: защото той отричаше по принцип правото на собственост на всеки художник и изобретател върху плода на неговата дарба и творческа сила, и лишаваше селянина от плодовете на трудолюбието му. По този начин марксизмът проповядваше малоценност за всички, принизяването на всяка голяма личност до равнището на най-непродуктивния и най-малоценния индивид. Ние възразяваме на това, че понятието собственост получава своята присъда за ценност от това, дали тази собственост е придобита по честен или нечестен начин. Ето защо, за нас понятието собственост не е борба на бледи теории, а е *въпрос на характер*. Враждебната на живота марксистическа теория се прояви после в марксистическата практика така, че не собствеността биде обявена за кражба, а най-големите кражби бяха обявени за оправдана собственост.

Хората от епохата преди Световната война само с малки изключения, се занимаваха сериозно с неизбежните *практически* последици на една налагаща се *определена идея* и осмиваха далновидните пророци на разгрома като Ницше, Вагнер, Лагард, Дюринг; осъждаха ги на горчива самота или ги докарваха до лудост. Те се занимаваха със световна търговия и техника, въоръжаваха се, обаче, живееха повърхностно-оптимистично, без да чувствуват тежестта на приближаващата се съдба. Докато най-сетне през юли 1914, на хоризонта се появиха тъмните облаци, и бурята се разрази. Тогава чак целият този свят забеляза изведнъж, че *същината на този живот не се състои в това да се правят сделки, а да се изпълни една велика съдба*, от която никой народ не може да избегне. Тия години разтърсиха Германия, разтърсиха всички народи до дълбините на душата. През 1914 германският народ се освободи от всички чужди обвивки и през август 1914 *започна Германската революция*. Но четири години мизерия, изкореняването на най-ценните сили, изразходването на душевна енергия и най-сетне политическият, обществен и културен разгром през 1918, доведоха Германия близо до пропастта. И ето, като *последен* резултат на марксистическата идея, но същевременно и като пръв предвестник на една страхотна световна катастрофа се повдигна комунистическата революция. Това болшевишко-комунистическо движение

не е никаква стопанска теория; то не е само *политическа сила*, а е ужасяващият символ на един културен упадък, на отчаянието на човешките души, които трябва да защитават едни *хилядогодишни* културни форми. И тук именно гдето това комунистическо движение се допре до най-святото, което европейските народи притежават, трябваше да се покаже, къде имаше още съпротивителни сили, за да надвият тези светогледни и политически опасности. Ако в началото на моето изложение се спирам така подробно на марксизма, то правя това с дълбокото убеждение, че никой народ не ще бъде пощаден от необходимостта да вземе едно ясно решение, спрямо тази опасност. Наистина, всяка нация има своя характер, свои собствени традиции, оформена е различно от съдбата си, но проблемата „народност или марксизъм“ трябва да бъде разрешена от всички народи. Избухването на привидни стопански стачки, на страстни политически вълнения в почти всички европейски центрове показва, че за всички европейци - и не само за тях - е дошло великото време, *да погледнат XX^{ия} век право в очите* и от един по-висок обзор да включат двете до сега враждебни едно на друго движения: на национализъма и социализъма - след прочистването и на *двете* - според вечните стойности на всеки един народ и по отговарящ само нему начин на живот.

Народ, обаче който не иска да види тая ще трябва да заплати това пренебрежение към проблема и поради това, не може да я разреши, проблемите на века ни със страшни кръвополитни и смъртоносни бунтове.

На това място националсоциалистическото движение трябва да направи *решаващата констатация*, че ония сили в Германия, които при първото проблясване на комунистическата световна революция бяха на първо място призвани да бранят културата на целия западен свет, наедно със същината на националното си съществуване, не бяха в състояние да оказат истинска съпротива. Светогледно-културните институции, като изключим множество доблестни единични прояви, се задоволиха с няколко безрезултатни, протести, но в повечето случаи се шетаха за стоящи така високо над народа, че не се решаваха да слязат в низините и да призват целия народ към съпротива. Освен това, чрез съответните им политически групировки - католическият център и либералните партии - те даже указаха съдействие на марксизъма, като го признаха за коалиционен партньор. Не изтъкваме това, за да критикуваме строго миналото или да отваряме стари рани, а само, за да установим първородното право на националсоциализма. Ние сме убедени, че ако wśród опасностите на разгрома от 1918 до 1921 год. доброволните бойци се организираха, за да потушават комунистическите размирици, то г извършиха много повече за запазването на религията и културата от ония, които в последствие, от висотата на осигуреното си съществуване преследваха най-сурово тия борци, или от ония, които днес говорят за национал-социализъм, без да споменават речите на Фюрера или националсоциалистическата литература. Ние сме убедени, че национал-социалистическата революция оформи светогледно тая защитна борба и я превърна, с решителен за съдбата на Германия замах, в една дейна контра-атака по цялата линия. ***Всеки светоглед е дотолкова силен, доколкото силна е волята на неговите носители да го бранят.*** Това е единствената мярка за преценка на световно-историческите борби. Националсоциалистическото движение е закалено още през първите дни на своето зараждане. То израстна като духовно и политическо самородно дело wśród хаоса на тогавашните години и затова си е извоювало *собствен начин на оформяване* във всички области на живота.

Би било прекалено много, ако се очаква още днес¹, щото национал-социалистическият светоглед да стане така скоро след политическата победа духовно притежание на *всички* немци, защото *държавно-политическата* революция е наистина вече *привършена*, обаче, духовното претопяване е още в началото си. От решаващо значение за тия първи години не е толкова единичното съдържание, а *държането на характера* спрямо съдбата и политическите и културни сили. Това държане, характерно за националсоциализма във всички области, наричаме *героично* и разбираме под това понятие съвсем не милитаристични жестове, а *вътрешната правдивост, и смелостта да отговаряме на въпросите и тогава когато това противоречи на старите навици и на привидно-осигурените мисловни форми*.

Това героично държане изхожда от едно единствено, обаче решаващо всичко Верую. *Именно от Веруюто, че кръвта и характерът, расата и душата са само различни наименования за едно и също нещо*.

В развитието на победоносното националсоциалистическо движение се разкри една дълбока мистерия на кръвта, която привидно беше загинала в Световната война и сега се възроди в това ново движение. Под нейния знак се изгради наново германската душа и германският народ. Около тая оздравяваща, новородена кръв кръжат мислите на ония, които желяха да се борят за тази нова Германия и за великото ново време. Тази преживелица се придружаваше от пораждането на една нова наука, на едно ново *научно откритие*, което наричаме *наука за расата*. Науката за расата, погледната отгоре, не е в дълбочината си нищо друго освен *опит за германско самоосъзнаване* в голям размер. Немецът се мъчеше пак да се върне назад към праизворите на собственото аз, на германската общност, на *европейското семейство на народите*. Изследвах се телесните закони и духовните повели на тези общности и се установи, че не може да се делят дух и тяло едно от друго, и че законите за телесното наследяване имат своето непосредствено отражение в духовното държане и във вътрешната твърдост на определен човешки тип. Това ново биологично познание *не е плътък материализъм*, като каквото то е било оборвано през последните години, а означава едно велико пробуждане на човечеството, както някога, когато европейските естествени науки, след 1500-годишна „мъртва епоха“, след гибелта на античния гръцки свят, започнаха да си дават сметка за закона на въртящите се съзвездия, както и за закономерност та на кръвообръщението в човешкото тело. И тогава изследването на природата беше най-горчиво оборвано от силите на времето, но то се наложи над всички насилия, защото притежаваше оная героична черта на вътрешна *истинност и безстрашие*, която характеризира и възвестителите на учението за расата и за душата в *наше* време. Много либералистични учени в нашите университети, които имаха свободата да изповядват убежденията си и същевременно отричаха расовото учение, бяха забравили, че те *бяха в своята безопасна зона наследници на героичните борби от преди 500 години, които никога бяха взели толкова кръв и жертви*.

Ако през последните години беше заявено, че науката за расите е антихристиянска, то днес можем да установим със задоволство, че знамето с пречупения кръст се развева, както над католическите, така също и над протестантските черкви; че с това бе извършено външното признание и че черквите са готови да дадат право на новата наука. Ако обаче, и след това признание се заявява отново, че расовото изследване не бива да се обръща против християнството, то трябва да кажем, че то никога не е вършило такова нещо. Впрочем, едно изследване на природата не може да постави своята дейност в зависимост от това, дали резултатите не ще противоречат на този или онзи светоглед, а само в зависимост от това, дали

¹ Сказката беше произнесена в края на януари 1934 г.

предпоставките са верни или неверни. *Не съществува наука без предпоставки, а винаги е имало наука с предпоставки.* Същината на въпроса е била: дали тези, родени от духа на гениални хора предпоставки, се потвърждават или не в течение на изследванията.

Миналата година се повдигна обвинението срещу националсоциалистическото движение и срещу нашата държава, че сме *потискали свободата на науката*. Ние трябва да заявим, че този несправедлив упрек ни особено огорчи. Защото, в действителност, ние застъпваме, като най-скъпо наследство на европейския дух, свободата на изследването. Ние подчертахме обаче, *че тая свобода на изследването не трябва да се смесва със свободата да се ругае от катедрата на немския университет величието на германското минало, или да се унижават велики германци*, както това беше ставало, за жалост, много често през миналите 14 години. Ние сме убедени, че това становище ще бъде разбрано постепенно в целия научен свят и трябва да прибавим също, че истинска свобода не е съществувала *никога* при така наречената демократична система. На катедрите по политическа икономика, история и пр. биваха поставяни през тази епоха почти само такива мъже, които проповядваха либералистичната стопанска икономика, в полза на международния финансов капитал и наложиха в Германия едно историческо наблюдение, което отчасти беше определено от династически, отчасти от чисто конфесионални възгледи и най-сетне, от абстрактните теории на Френската революция през 18. век. Победоносното националсоциалистическо движение си запазва правото да постави постепенно на съответните места в германските университети представителите на *нашия дух*. Защото националсоциалистическата революция, макар и политически привършена, - нека повторим това още веднъж - се намира, в духовно-историческо отношение, в своето начало. И като първа последица на възгледа, че душа и раса, но също и безхарактерност и расов хаос, се взаимно обуславят; че душата се ражда с една раса и загива с нея; *но ние трябва да оповестим и едно ново историческо схващане. Защото историята не е* - както се мъчеше да доказва една епоха, станала вече безжизнена - *една изброяваща събития хроника, а е била в истинското си съдържание винаги преценка*. И една епоха е оформявала миналото според това, как тя го е чувствувала. Едните кръгове ценяха хората по постиженията, които са регистрирали за едно вероизповедание, другите - според това, какви заслуги са имали известни исторически личности за увеличението мощта на даден династически или републикански принцип. *Новото историческо схващане*, обаче, мери величието на мъжете и жените от миналото във всички области по това, с каква сила и съвършенство те са запазвали кръвта и земята на германския народ, в какъв размер са закриляли висшите ценности на германското чувство за чест и доколко техната творческа сила е закрепила и възвеличила Германия. От това *обгръщащо всичко* становище навярно много личности от миналото, които изглеждат на пръв поглед велики, ще заемат друго място в нашето съзнание, и нова галерия на прадедите ще изпъкне в силната светлина на историческото разглеждане на нашето време.

Ние вярваме, че в тоя смисъл на расовото и душевно изследване, не съществува истинска световна история, т. е. няма история, според която всички народи и всички раси могат да се доведат до едно планомерно изложение. Според това, в християнизирането на всички раси трябваше да съществува един план, по-късно всичко трябваше да послужи за хуманизирането на така нареченото човечество. Ние обаче вярваме, че историята на народите представлява един жизнен кръг за себе си, и че напр. историята на гърците не е била една „планомерна“ подготовка за по-късните така „прекрасни времена“. И днес виждаме, че историята на гърците не образува едно порано потвърдено единство, но представя една грандиозна борба на нахлулите от Централна Европа племена срещу народите от Мала-Азия и Африка. Една *драматична*

борба, която се разигра между хората също така, както между боговете на светлината и небето, и боговете на нощта и на земята. Затова ние преживяваме в сърцата си днес едно възраждане на античността, в съвсем друг и много по-дълбок смисъл от преди, защото притежаваме *свободата* да не означаваме като *гръцко* всичко онова, което се е разиграло някога на това място на земята, което се нарича Елада, но отделяме всичко чуждо, което се е вмъкнало в истинския гръцки живот. Аполон и Омировата „синеока дъщеря на Зевс; Атина Палада, това е гръцко. По-късната екстатика и демония не са гръцки прояви. Дорийският храм е гръцки, сатировият тип не е елински. Единия чувствуваме като сроден нам, другия - като чужд.

Така също и *германската* история стои днес пред нас в друга светлина, отколкото до сега. Носителят на германската идея за Райха, не е за нас Карл Велики, а неговият най-упорит противник, саксонският херцог *Видукинд*. *Свещената римска империя на германския народ не е предтечата на Третия националсоциалистически Райх*. Ние виждаме *предшественика на Третия Райх във всички големи бунтовници срещу първия райх*, все едно дали те действуваха, както непонятно великият Фридрих II Хохенщауфен, под влияние на идеята за *универсална* монархия, или въстанаха против нея, както Хайрих Львът, Фридрих Вилхелм Бранденбургски, Лутер, Хутен, Фридрих Велики или Бисмарк. Днес, на прага на едно хилядолетие можем да заявим, че ако херцог Видукинд в осмия век бе победен, то той победи през 20. век в лицето на Адолф Хитлер, и то завинаги.

В този смисъл, вярвам, ще се пише занапред германската история, при най-строغو излагане на фактите, но с една нова оценка на личностите, които са дали отражението си в събитията, предавани от летописите.

В областта на *съвкупното изкуство* се извършва същият прелом на духовното и светогледно държане. Ние нямаме намерение да възвестим някаква догма на изкуството, но все пак, чрез критиката върху противното, се набелязва *направлението* на новото, което ще бъде творчество на бъдещето. Ние сами бяхме свидетели, как от асфалта на световните градове никнеха всека година нови течения в изкуството, които не бяха произлезли от мощните творчески сили на големи художници, но от пропагандните намерения на чуждестранни търговци с изкуството. Покрай всички школи, най-сетне и самият човек на големите градове потърси свой собствен израз, и така ние преживяхме онази *смесица от мъчителна честна борба и съзнателно изобразено изопачаване на нашето човечество*, в лицето на последното експресионистично движение. При прегледа на това време можем да кажем, че в него трагичното и сделката образуваха често една заплетена, неразгадаема материя. На всеки случай се оказва, че хиляди индивиди искаха да изразят нещо, *но нямаха вече какво да изразяват*. От картинните галерии на последните две десетилетия се излъчва потресаваща безпомощност, телесно израждане и изобразяване на идиотизъм като външен белег на едно проникнало до корените душевно заболяване. Художниците от този вид не притежаваха вече представа за красотата и затова *не можеха* да създадат нищо красиво. Техната душа беше хаотична, и затова те нямаха сила да намерят навън една *форма*. Галериите от тази епоха не изобразяват немския човек, немския пейзаж и немската душа, но са кабинети на духовно-душевно-телесни аномалности.

Срещу всички тези групи се насочи здравият инстинкт на национал-социалистическото движение, и то днес вече явно оформява един древен и все пак нов идеал на красотата. Той изживее, а Атина Палада от Акропола в Атина като сродна с ония жени, които рисувахе Тициан, но и като сродна по същина с Гудрун и с Гьотевата

Доротея. Той съзира дълбоко сродство между фигурите на Ахил и Диомед с тия на Зигфрид и Фауст, и бавно пред търсещия ни поглед нововъзродената душа се отклонява от болестта на миналото и поставя в центъра на своето оформяне, не вече проблематичния измъчен човек, който ежедневно пипа раните си, а силния и здравия, неговата борба и победата му, но също и неговите героични поражения.

Ако при тая констатация трябва да кажем, че *новото духовно държане* още не е намерило пластичния си и поетичен израз, то с това не издаваме никакво свидетелство за бедност, а установяваме само факта, че ние в течение на 14 години *трябваше да се борим даже за най-необходимото в живота* и че едва днес можем да се заловим постепенно с осъществяването на една външна форма, излязла от духовно-душевното държане. Ние се гордеем с това, че делото на националсоциалистическата революция не е приключено, но че ни предстоят още велики задачи, както за нашето, така и за много още бъдещи поколения.

В областта на по-тесния кръг на *светогледа, на философията и на религиозния живот* се разиграват в момента също така дълбоки борби и сътресения. Тук държането на нашето Движение бе от първия ден още ясно. И това становище, което Германската националсоциалистическа работническа партия зае като партия, не ще се промени и като държане.

Националсоциализмът не е виновен, че в Германия съществуват няколко религиозни вероизповедания. Той не може да бъде държан отговорен за това, което е наследство от две хилядолетия и повече. Затова неговият Водач, като истински държавник и народен човек, е възприел становището, че голямото борческо движение трябва да стои настрана от отделните различия в мненията по религиозния живот. Националсоциалистическата партия е заявявала винаги, че тя признава всяко истинско религиозно вероизповедание, и е готова да го закриля, но само, при условие че то не противоречи на германските ценности. При това, можем да кажем с *гордост*, че *националсоциалистическото правителство беше първото, което отново прокламира тази закрила, противно на господстващата до тогава система от 1918 година, при която всички религиозни ценности бяха излагани, без всякаква защита, в книги и на сцената, най-нахално осмиване.* Те бяха излагани с политическото съдействие на ония буржоазни партии, които претендират да притежават монопол за защита на християнството. Но също така трябва да констатираме, че националсоциалистическото движение, като израснал из хаоса на епохата затворен в себе си организъм, *не може да бъде оръдие на някое вероизповедание. Заедно с победата на националсоциализма пропада и онова схващане, което смяташе, че съвкупността на народа може да бъде нещо като светската ръка на едно религиозно вероизповедание.* Когато националсоциалист облече кафявата риза, той престава да бъде католик, протестант, привърженик на германската църква и пр.; той е тогава изключително борец се член на целия германски народ. Но и обратно: ние трябва да дадем на всеки националсоциалист, като на личност, правото да взема становище спрямо отделните религиозни въпроси на нашето време, така, *както му диктува неговата съвест.* Това истинско вътрешно зачитане на всяко дълбоко религиозно убеждение не означава ни най-малко „връщане към либерализма“, както някои кръгове се мъчат да представят работата, а нищо друго, освен новото признаване на едно държане на старогерманския характер, според което хората не бива да се впускат в раздори и кървави борби заради религиозни убеждения. Тази стара душевна готовност на вестготите и същевременно на един Фридрих Велики е повеля и за нашето време. Ние уважаваме вярата на държавно

признатите църкви, но също и оня стремеж, който търси нови религиозни форми. Не знаем, дали стремежите за установяване на една немска национална църква ще имат успех или не, ние разбираме и уважаваме хората, които ясно отричат тези опити за реформа, но не си позволяваме - нито като движение, нито като държава - да означим водачите на тези реформени стремежи като незрели, увлечени хора. Затова щом като ние в кафявата риза не искаме да бъдем нищо друго освен германци, то ако някой от нас се занимава с религиозни въпроси или разпри, ще му забраним да носи кафявата риза. *На никой националсоциалист не е позволено да води публично религиозни спорове в униформата на Движението.* Националсоциалистическата партия не се е борила и не ще се бори за религиозни догми.

Спорът за догмите е за нас вече приключен; голямата борба за ценности, обаче, току-що е започнала. Ние не ще се отправим в арената на средновековните борби, ние сме си избрали друго поле за борба, онова, в което сме постигнали нашите успехи. Не ще допуснем да бъдем примамени да се борим в една област, в която националсоциалистическата партия няма желание да се бори. Ще се борим, обаче, в оная област, която е била предпоставката на националсоциалистическата победа. Ако старото време е работило със *страха* и е употребявало чувството на страх като средство на своята власт, то националсоциалистическото движение е апелирало към *смелостта* и е минавало като силен магнит над германския народ. По този начин то е събрало около себе си най-силните, най-смелите и най-готовите да носят отговорност хора; и твърдостта на тази ядка победи най-сетне всички останали. Националсоциалистическото движение не е проповядвало *самопрезрението* и не е учило хората, че един подчиняващ се манталитет е предпоставката за всеки добър човек, а е събудило у германците съзнание на гордостта, че са германци; по този начин то се е основало на дълбоката идея на Гьоте, който представи *страхопочитанието пред себе си* като най-дълбокомислената религия. Това не е високомерност, но е само предпоставка за преодоляването болестта на една отживяла епоха и издигане отново на почит самоуважението.

Колкото и да се държи националсоциалистическото движение настрана от всякакви догматични спорове, то същото е все пак много чувствително, когато от другата страна биват поругавани немска история и велики немци. Ако тези дни една високопоставена църковна личност разпространява речите си, то никой от нас не ще критикува християнската му догматика, като *официално* лице на националсоциалистическата партия. Ако обаче, той кириарх навлезе в областта на германската история и предистория, то той ще бъде преценяван тук точно така, както всеки един немец, все едно дали е духовник или лаик. Ние чувствуваме като несъвместимо с германското историческо схващане, когато тази личност почти неприкрито прави упрек на древните германци, че са победили римляните в Тевтобургската гора. Също така не можем да понасяме, когато водачите на Нова Германия биват представяни като военнлюбиви старогерманци, с което от високо църковно място се подкрепят клеветите от чужбина. И ако, най-сетне, в края на подобни изявления се казва, че Божията ръка не ни е запазила от руското езичество, за да ни остави да затънем в германско езичество, то чрез подобни идващи от авторитетна църковна уста изявления изниква опасността, събитията на това ново време да бъдат видени под една фалшива перспектива. Защото германският народ и всички черкви бяха запазени от комунизма изключително и единствено от националсоциалистическото движение, което обаче, сега бива представяно в по-горе цитираните думи като никакво море или благо, в което имало опасност да потънат църквите. Ние, напротив, сме убедени, че историческата истина ще бъде никога следната: *Адолф Хитлер спаси с победата си цяла Германия от комунизма и целия западен свят от затъване в един кървав хаос.* Ние вярваме, че

църквите и всички други духовно-културни институции даже ако смятат, че трябва да критикуват в тази или онази точка нашето движение, все пак биха имали всяко основание да изкажат на Водача на тази държава, пред вид на все още избухващите комунистически движения в други държави, най-дълбоката си благодарност, че им е дадена възможност да проповядват несмущавани от никого в своите черкви. Надяваме се, че тази вътрешна благодарност, която трябва да се очаква, ще се яви постепенно у всички пастори и свещеници, като предпоставка за едно действително омиротворяване на целия политически и духовен живот в Германия. Към това омиротворяване се стремят всички германци с добра воля.

За едно голямо движение не е необходимо да дава ежедневно рязко очертани *формули* за духовно-светогледния живот; то има само задачата да посочва *направлението*, ритъмът на времето ще донесе после органическо-нужното развитие.

Днес се спори за това ново подреждане на ценностите. Бъдещето ще покаже, дали тук победата ще бъде извоювана като предпоставка за това, че националсоциалистическото движение не е дело на едно поколение, но светогледна и политическа основа за бъдещи столетия.

След спиране на германското преселение на народите, един религиозен принцип става господар над всички, приемайки ту формата на цезаро-папизъм, ту на папична цезария. Под тая универсална власт, обаче, продължаваха да дремят все още други вълнения. От борбата за едно *единствено* вероизповедание израсна борбата на много вероизповедания, което хвърли кървава сянка над много столетия. Италия, Франция, Германия и Англия бяха арената на оная борба, при която се касаеше, кое от двете вероизповедания да заеме първо място. Тази борба завърти нерешена, с един компромис. През следващите столетия религиозните мотиви отстъпиха на заден план и на тяхно място застанаха чисто политическите. Борбите през и след 30-годишната война се водеха вече за династии; народите обаче се явяваха само като средство в ръцете на определени родови сили в Европа. *Републиканската* идея се оживи чрез бунтовете, и ние виждаме повече от едно столетие да минава в борба между принципа на династията и принципа на републиката, докато в средата на 19 век се засили все повече и повече понятието на класата, при което историята получи ново тълкуване като история на класови борби, и спасението от социалната мизерия се представи като класова борба и класова война. Тази ужасна борба в сърцето на всеки народ изчерпа почти последните резерви на Европа и докара, между другото, за Германия страшния ден - 9 ноември 1918 година.

Всички тези борби за споменатите вече върховни ценности са заели в душата на нашето поколение второ и трето место. Най-висшата ценност, за която днес се борим, и която дава тайнствена сила на националсоциалистическото движение, е *националната чест*. От тая гледна точка трябва да се преценява всичко това, за което сме се борили вътрешнополитически: чистотата в политическия и стопански живот, ново-оформяването на германската правова държава, възстановяването на едно истинско, свързано с кръвта, селско благородничество, подреждането на германския работник в общите съдбини на нацията. От тая основна мисъл за националната и социална част се е оформил националсоциалистическият светоглед. Тая мистериозна ядка ще му даде, и като на държава, изграждаща сила. Най-сетне, в тази идея лежи и преценката на германското минало и настояще, а с това и единствената гаранция за едно материално небогато, но вътрешно ценно германско бъдеще.

Ние сме убедени, че каквито и становища да възприемем метафизично към въпроси от този или онзи свет, тук на земята не можем да дадем нищо повече, отколкото да развием най-висшата и най-благородна ценност у нас, и да се поставим като цялостни личности в служба на германската общност. Ние вярваме, че никой Бог

не може да изисква друго нещо от нас, освен да действуваме, във всички области на живота, в този смисъл. Затова ние чувстваме вътрешно сродство с всичко велико в германската същина, като задължение спрямо миналото, като завещание за всички ония, които тепърва ще дойдат, в служба на една единствена идея: Вечната Германия!

Злато и кръв

В тази сграда ² са държани, в течение на последните десетилетия, най-страстните речи против Германия и съм били вземани най-важните решения за подялбата на Райха и за унищожението на германския народ. Ще бъда неискрен, ако не бих казал, че като германец и национал-социалист не чувствавам дълбоко вътрешно удовлетворение, загдето мога да говоря в тая зала и точно от тази трибуна. Обаче, въпреки това, аз вярвам, че през последните месеци, па и днес още, всички нас не ни вълнува радостта на един повърхностен триумф, но, че ние сме дълбоко потресени от историческото величие на тази 1940 година и от задачите, които с това са били поставени на германския народ; не само за собственото му съществуване и величие, но също и за преустройването на Европа.

Днес ще се помъча да изложа някои съществени мисли от френската революция и по-сетнешното към развитие, което образува предпоставките за великото стълкновение на европейските народи. Това може да стане само с оглед към тия велики задачи, с дълбоко разбиране за историческите процеси и с голямо уважение към борческия живот изобщо, който се проявява в подобни процеси.

Големите разтърсвания в човешкия живот не произлизат никога случайно, а имат винаги като предварително условие дългогодишни, понякога вековни развития, чиито резултати се проявяват по-късно посредством някой не винаги съществен повод.

Голямата борба между злато и кръв положи на 2 август 1914 год. своето драматическо начало. Стълкновението от 1939-1940 год. е мощното продължение на този световен конфликт, само че с повишено съзнание. Фронтовете, които тогава, преди 20 години, стояха един срещу друг, с почти същите, както и днес, само че тежестта на силите се е отместила по такъв решаващ начин, че ние съзираме пред нашите търсещи очи едно действително световноисторическо разрешение на проблема: борба за подреждане ценностите по степени.

Съзаклятието на висшия финансов свят и на борсите в световните демокрации срещу германския народ започна още през 1914 година. Тогавашният германски Райх обаче, нямаше никаква определена представа за историческото положение, в което бе поставен при тази борба. Наистина, в тази империя още живееше традицията на стегнатия войнствен прусак, традициите от времето на великите немски мислители и поети, обаче, същевременно политическите и стопански сили бяха вече преминали по съмнителен начин на страната на ония борсови сили, които се бяха приготвили за атака срещу германския народ. Така, през 1914 година Германия намери само паролата за една обикновена защита на народ и отечество, без тя да бъде носена от една единна идея, нито окрилена от воля за постигане на една велика цел. Разцепването на нацията в много, изключващи се и въплътени вече в политически партии, светогледи и държавни схващания беше символът на тази вътрешна и външна липса на подготовка за започващата световноисторическа борба. И въпреки всичко това, демокрациите не можаха да извоюват във военно отношение никаква победа над германската империя и нейната армия: погромът беше докаран само чрез бунтовете в гърба на армиите, последват от унижения и стопанско-политически грабежи, които германският народ преживя в 14-те години от 1919 до 1933 год. Ето защо и в нашия народ не е угаснало съзнанието, че никога не е бил победен, но че е бил разяден от предателство и изгладняване, за да стои пред света известно време съвсем омаломощен.

² Тази студия 6 изнесена като тържествена реч, във френската камара на депутатите в Париж, на 28. XI. 1940 г. *Превод на д-р Гора Иванова.*

В това време, обаче, чрез появяването на Адолф Хитлер и на неговото националсоциалистическо движение, духовното положение на Германия всред световните проблеми ставаше все по-ясно, и осъзнаването на дълга, че борбата трябва да се поеме отново, за да се доведе Германия пак до нова висота, създаде подтикът към една от най-дълбоките политически и светогледни революции, които можем да отбележим в германската, даже в цялата европейска история. Златото и неговите слуги, които през 1914 год. откриха световна война срещу съществуващата още дълбока творческа жизнена сила, с цел да подчинят нея под своето иго, биха извоювали само една привидна победа. Истинските сили на кръвта се по дигнах, а в бурно възмущение срещу това пренебрегване на жизнените ценности, и днес, най-сетне, победата се изнася от кръвта, т. е. творческата расова сила на Централна Европа, и то съзнателно застъпена *над експлоататорските сили*, които имаха намерение да се разширят върху този континент.

*

Разбирането на този мощен, траял десетилетия конфликт, принуждава нас, националсоциалистите, които изследвахме дълбоките причини за германския погром от 1918 година, да приложим същия начин на изследване към съдбата на целия европейски континент. В този конкретен случай, преди всичко тук във Франция, трябва да изследваме ония идеи, които събориха стария режим на 18 век, издигнаха се после до ръководната висота на едно либерално мировъзрение и определиха фактически по решаващ начин духовния и политическия живот до 1914 година.

Ние водихме *фронтална борба* срещу либерализъм, марксизъм, еврейство и масонство, всред тази решаваща борба срещу един привидно осигурен и честуван като единствен напредничав демократически ред, ние не забравихме, че и в това либерално време са действували единични творчески личности, велики пълководци и държавници, изследователи и откриватели. Ние не забравихме никога, че европейските народи не можеха да започнат своята история с 1789 г., и нейните последици (т. е. Великата френска революция), но че коренът на техните сили се губи в много по-далечни векове, даже в далечни хилядолетия. И с оглед на въстанието-бунт, което се нарича „Велика френска революция“, ние сме разграничили много добре самия факт на бунта от интелектуалните и морални лозунги, които са били частичните причини или придружаващите явления в развоя на този бунт. Ние, националсоциалистите, се борим предварително срещу недоразумението, че сме били целели, всред превъзможването на идейния свят от края на 18-ия и началото на 19-ия век, едно възвръщане към жизнените условия и държавни форми на 18-то столетие, или даже възстановяването на много по-стари форми в политическия живот. Ние знаем много добре, че на френския народ в края на 18-то столетие не оставаше нищо друго, освен да загине или да опита още веднаж спасението си чрез едно въстание. Фактът, че Франция въстана, беше, без съмнение признак на несломена още жизнена мощ. Лозунгите, обаче които този велик свят донесе със себе си, не услужиха, според нашето дълбоко убеждение, на силните и добри жизнени сили, а доведоха хората до чужди на живота фантастични представи, до надценяване на интелектуални построения, до откъсване на индивидите от дадената стара майчина почва и въз основа на това отчуждаване от живота, до жертване на кръвта, до расова измяна, и то първо в полза на един палестински паразитен народ, а сетне и до въвеждане на чуждата и враждебна на всички европейци негърска кръв. Френската революция от 1789 година бе оправдателното възбунтуване против духа на църковната инквизиция и против явленията на израждане през династическата епоха. Наистина, фигурата на Луи XIV ще буди и занапред у французите гордост; обаче съвременниците му и френският народ са преживели при неговия режим необуздано експлоатиране, което още тогава докара до горчиви бунтове. Вярно е, че последните са

били потушени кърваво и че над тях е триумфирало монаршеското своеволие, докато най-сетне един невинен слаб монарх трябваше да заплати с кръвта си прегрешенията на своите предшественици. В тия няколко години, които лежат между бягството на френския кралски дом във Версай и терора на якобинците, махалото на схващанията се люлееше: от една стара безгранична княжеска и конфесионална нетърпимост, до принципния обрат в търпимост спрямо всичко - и тази слабост, като отражение на мечтатели и чужди на живота философи докара кървавия обрат на „Плас де ла Конкорд“, както винаги в критически времена съществуващи жирондисти са предшественици на якобинците. Биваха чествувани проповедниците на така наречените човешки права, все едно, дали откриваха в тях гении от величината на Фридрих Шилер, или някой еврейски демагог употребяваше тия думи. Установената веднаж доктрина господствуваше през времето на жирондистката слабост, но остана и после, въпреки кървавия терор, все още основа на ораторските декламации и на държавно правните теории.

Някога идеите за толерантност бяха изявления на мечтателни мислители; после станаха оръдия на политически съзаклятници и най-сетне преминаха, около началото на 20 век, в ръцете на криминални престъпници.

Такова е развитието на идеите от 1789 год., през време на тяхното пренасяне в демократичната практика Възвестяваха безграничната свобода и бяха забравили, че истинската свобода е обусловена винаги от една определена форма, т. е. че свободата е само възможност за оформяване, а не разкъсване на всички условности; забравяше се, че на всяка раса и на всяка историческа нация е присъща една определена форма, която, въпреки много пластични възможности, притежава винаги своята собствена вътрешна закономерност, която не може никога да бъде пожертвувана безнаказано.

При французите се показва това, което и ние в Германия трябваше да преживеем, именно, че само един час на слабост в историята на един народ може да доведе най-решаващите последствия за десетилетия, даже за столетия. Вярата, детинската вяра на много милиони немци в честността и речите на председателя Уилсън беше в светогледно отношение един момент на слабост в немската история: той коства на германската нация - изпърво политически, после и военно - победата, и докара всички ония унижения, които ние самите трябваше да изживеем цели 14 години. И за Франция можем да кажем днес, че моментът на приемането фантазьорски лозунги като политически принципи е докарал едно увеличаващо се разложение на културния и на стопанския живот, не така скоро, както в Германия, - защото тогава тези идеи все пак притежаваха, във връзка с чувстваната необходимост от падането на стария режим - известна хипнотизираща сила, обаче, все пак със същия резултат. Разкъсването на стари връзки и възвестяването на абсолютната свобода на стопанския индивид направи възможна оная капиталистическа епоха, която днес върви към своя край, наедно с една ужасна катастрофа за народите; то докара онова прилагане на златото като основа на целия обществен, стопански и политически живот, онова признаване на печалбата като мащаб за обществено значение, който сложи своя отпечатък върху европейския живот в 19-ия и в началото на 20-ия век. Много мислители са се повдигали в това време срещу тази, крачеща към израждане епоха, както в Германия, така и във Франция, па даже и в Англия. Ницше и Лагард, Вагнер и Хюстън Стюарт Чембърлейн и много други издигнаха протест срещу това развитие като хора, които със своята далновидност виждаха вече пред себе си картината на едно обхващащо всичко израждане, в същото време, когато така наречените и възхвалявани практики на живота даже и не подозираха опасността. Във Франция Гобино, до Лапуж и много други са били пророци без народ; в Англия Карлайл и Чарлз Дикенс издигнаха напразно гласа си срещу това социално бедствие и срещу бруталната капиталистическа експлоатация. Това са

гласове, които, що се отнася до Германия, са дошли днес пак на почит, а техните критици, така наречените катедрени капацитети и борци за демократичните доктрини на 19-то столетие, стоят сега пред очите ни, най-много като неясни глави и късогледни хора на моментните факти.

Когато във френския революционен парламент бил разглеждан въпросът за еманципацията на евреите, изпъкнало яркото разделяне между доктринерските възгледи и становището на ония хора, които още не били изгубили усета си за действителността на живота. Не съвсем без въздействие на кралския еврейски военен доставчик, онзи френски доктринер поискал така наречената еманципация на евреите. Зад гърба на конституента, приятелите на еврейството били осигурили вече едно подготвително решение на Парижката градска управа: фактът, че елзаските представители заявиха смело, че с фрази не може да се разреши еврейският въпрос, не помогна нищо вече срещу тази тенденция. Когато говорителят на тези елзасци в едно заседание се обяви против фалшивото поставяне на въпроса (който беше изоставен естествено пак в така наречената религиозна област) и заяви, че тук се касае за съвсем реални неща от живота той биде сразен от одного от предложилите тази еманципация, с думите: „Аз изисквам, да бъдат призовани към ред всички, които ще говорят против предложението (еманципация на евреите), защото с това бива оборвана самата конституция”. Не помогна, нищо че в едно по-нататъшно заседание били изброени факти на чудовищното лихварство в Елзас; не помогна нищо съобщението, че имуществото на елзаските жители, което не е надминавало три милиона, е било отегчено с 15 милиона дългове, 12 милиона, от които чисти лихварски вземания. Фразата и фантазьорството победиха социалните факти, и потокът на революцията повлече не сам) един изгнил режим, но и с отровни вълни вмъкна ония слоеве, които бяха страдали при недостатъците на стария режим. Защитниците на еврейската еманципация, които отчасти сами бяха станали зависими от еврейски пари, действия, чрез посредничеството на еврейските салони в Берлин, и върху подобни немски фантаст, които от своя страна публикуваха брошури за необходимостта от освобождаване на бедния потиснат еврейски народ. И тук също победи тъй наречената либерална идея над най-важни основни повели на националния живот. Няколко години след еманципацията на еврейството във Франция дойде освобождението на всички еврейски инстинкти, посредством Харденбергския закон, както в Прусия, тъй и в цяла Германия.

Засилване на еврейската финансова, стопанска и после политическа мощ, през 19-то столетие, беше непосредственото тълкуване на тази нещастна доктрина, която смесваше толерантността между различните убеждения на един, в основата си все пак единен народ, с толерантността спрямо един принципиален противник на всички народни инстинкти в Европа. Евреите бяха получили действително, според една фраза на Фихте, двойни права: т не принадлежаха само на еврейската безтериториална държава, която се разпростираше над всички държави, но бяха получили същевременно и правата на граждани на временно обитаваната от тях страна. Безскрупулно прокараната съобщителна служба на разширяващите се сега еврейски банкерски семейства, им осигури преднина наспроти националните стопански кръгове на другите народи: през всяко столетие тази преднина се увеличаваше и достигна до такава степен, че скоро всички политически сили, все едно дали републики или монархии, бяха принудени да вземат под внимание тази парична и златна сила. В същото време ставаше и подкрепянето на ония размирни колонии, които в случай на антиеврейска защита от страна на някоя република или монархия, можеха да бъдат употребени за насилствено сваляне на тези сили чрез непосредствени бунтове.

И още веднаж това катастрофално духовно държане на 18^{то} столетие доведе до една еманципация, която ако бе действително победила, би донесла неизразимо зло не само за Франция, но и за всички европейски народи.

Еманципацията на еврейството бе последвана точно след сто години, от еманципацията на негрите. Изявлението на един френски министър на вътрешните работи: че няма никаква разлика между бели и черни, че всички били французи, че Франция не била народ от 40 милиона, но от-о сто милиона, -- това беше едно последователно прокарване на идейния свят на 1789 година, и беше същевременно най-страшна народностна капитулация. Ако това равноправие, последвано от все нови и нови черни гарнизони, както ние ги видехме в Рейнската област, би станало закон в Европа, тогава в края на това развитие не би останал вече никакъв френски народ, а едно мулатизирано, безхарактерно население. Само благодарение на консеквентното прокарване на тази така наречена демократична идея би било възможно, щото един черен да може да стане държавен секретар в едно френско правителство, пръв път, когато представител на Африка получаваше правителствена власт в бялата Европа.

Много французи виждаха това съдбоносно развитие на нещата: навярно милиони избиратели избираха своите депутати, за да ги опълчат срещу това разлагане на френския живот. Обаче те, народните избраници, тук в Париж, заставаха пред мощта на златото, преклоняваха се постепенно пред властта на еврейските световни банкери, и често ставаха членове на оная политическа организация, която е била, без съмнение през течение на 19^{то} столетие политическата носителка на идейния свят от 1789 година и чрез своята съзаклятническа дейност, е определяла по решаващ начин развитието, бунтовете и правителствените действия: именно, на масонството!

Масонството не може да се отдели от историята на Френската революция, тъй като лозунгите на тази революция са били разпространявани най-напред от масонските ложи. Скоро, след като в началото на 18 век бяха основани масонските ложи във Франция като политически клубове (с изходна точка Англия), се издигна, както е доказано, точно преди 200 години, т. е. на 1740 година, също така прочутият, както и прословут лозунг „Свобода, равенство, братство”. Тия думи украсяваха по-късно повечето така наречени „храмове” на масонството и стоят и днес на предната страна на много стаи на „Великият Изток³) на Франция. Духовните водачи на 18 столетие, чиито имена не искам да изброя. до едно принадлежаха почти без изключение на масонството, също както и водачите на самата Френска революция. Даже и Наполеон трябваше да вземе под внимание съществуването на ложите, когато накара да назначат брат му Йосиф за велик майстор на френското масонство. На 1811 година бе заявено официално, че едно отхвърляне на евреите при приемането в ложите противоречи на статутите на масонския орден. Ложите издържаха със своите идеологии, а също и с практическата си дейност, кралския режим, както успеха да вмъкнат в своите кръгове водачи на издигащото се марксихеско движение. И като чели за триумф на цялото това развитие бюстът на „Мариана”, който е познат най-много с подписа „République Française” носи в ложата на френския „Велик Изток” подписа „République Maçonique”. Затова не е чудно, ако през време на голямото стогодишно отпразнуване на френската Революция през 1889 година в Париж този празник е бил ръководен почти изключително от членове на масонството, а говорителят на „Великия Изток” във Франция заяви програмно, че този ден трябва да дойде за всички държави, които още не са имали една 1789 година. И той приключи речта си с историческите вече думи: „Този ден не е вече далеч. Това е денят, който ние очакваме. Тогава всички велики

³ Главната френска масонска ложа, която имаше клонове и в България. *Б. ред.*

ложи и Великия Изток ще се съединят в едно световно побратимяване! Това е блестящият бъдещ идеал, който се мерка пред очите ни”. Масонският конгрес на всички държави през 1900 година прокламира отново тази основна мисъл на едно либерално-политическо световно завоевание, и председателят на конгреса приключи речта си с думите: „Зовът: да живее световната република! – наскоро не ще бъде вече платонически!”

И необходима последица от всичко това беше, че войната през 1914 година бе докарана на първа линия от масонските центрове в света и че световната борба на златото против силите на кръвта започна от еврейските висши финансови кръгове, побратимени с международното масонство, и със зависимите от тези сили парламентарни партии. Златото и златната валута символизират, без съмнение, това господство световните банкери, и на парите изобщо. Успяха да внушат на народите, че притежаването на натрупаното, но мъртво злато е необходимо условие за развитието на стопанския, а с това и на целокупния държавен живот. Ония сили, които, в основата си чужди на народа, се наложиха все по-упорито като някакъв лигав експлоататорски слой, за да владеят, не можеха да се облагат върху истинските жизнени сили на тия народи, а трябваше да потърсят никакво средство, което независимо от тия движения, да бъде нещо като мерило за ценността в живота на народите. Златният еталон, т. е. съотношението между пуснатите в обращение банкноти и притежаваното злато, стана догмата на една цяла историческа епоха, и въпреки, че някои разумни, незасегнати от това внушение, личности още през 19^{-ия} век се възбунтуваха срещу златния еталон, не бе възможно да се устои на всемогъщата еврейска и на зависимата от нея демократична преса, за да се освободят народите от тая заблуда.

През последните месеци е заявено официално от германска страна, че националсоциалистическа Германия и за в бъдеще не може да приеме златната валутна система. Убеждението, че е наистина така, раздуха, естествено, отново омразата срещу германския народ в много държави, гдето господството на златото се основава върху притежаването на злато. няма съмнение, че сега вече борбата на златото срещу кръвта започва да навлиза в крайния си стадий. Нека подчертаем, че това официално германско изявление, направено през 1940 година, не е изказано сега за пръв път, но е прокламирано от националсоциалистическото движение още от първите дни на неговото съществуване.

Във връзка с това аз се осмелявам да посоча какво съм писал преди 14 години, през време на нашата борба:

„Двете предложения: поемане от държавата на всички банки и отделянето от международната златна монетна система, са бойният вик и на цялата германска външна политика. Както Германия бива възпрепятствувана от Фракция и нейните васали в своята народностна пространствена политика чрез преки насилствени действия, така над нас се носи заплахата на кредитно задушаване във връзка с чудовищните лихвени проценти - като заповед на безтериториалната световно-държавна система на висшите финансови кръгове. Но също и тук Германия ще трябва да издържи една голяма борба. Докато, обаче, борбата за земя е чисто германска работа, то отменяването на златната монетна система се превръща от немска, в една световна национална борба на всички европейски държави, поне на всички ония, които не искат да останат оръдия на Уолстрийт, но желаят да бъдат истински национални държави”. И по-нататък: „За да изкажем голата истина: в целия свят днес няма ни една национална държава, нито във външно-политическо, нито във вътрешнополитическо отношение. „Благородните търговци”, които, в края на краищата, определят съдбините на народите” (Ратенау), са се събрали отдавна и навсякъде като държава в държава, а същевременно като държава над държавите. Когато изнася на сметката им, те могат понякога да се приобщат към

националните интереси на единични държави или групи от държави, и да се преструват на най-големи патриоти: те еж, обаче, днес вече твърде много силни, за да пожертвуват тази своя сметка за националните изисквания на народите, които никога са ги приели така гостоприемно. Тяхната власт вътре във всяка една държава се проявява естествено веднага и външно-политически: еврейската семейна политика упражнява от своя страна външно-политически натиск, когато вътрешната политика на една държава заплашва да стане опасна за властващия финансов и лихварски дух”.

И по-нататък: „Повече от половината на всичкото злато на света се намира днес „Оттатък на сигурно място” (Херцел). В трезорите на световните банкери лежи претопената в благороден метал кръв на 12 милиона мъже от балата раса! Това е резултатът на чудовищната световна война, която фактически не е навредила на евреите (като изключим някои незначителни жертви), но ги „само насърчи”. Цели села, цели градове потънаха в земята; цели провинции са унищожени и разкопани от отровни гранати; най-ценни паметници на старо-европейската култура са безвъзвратно изчезнали, неизразимо бедствие е обхванало стотици милиони хора, обаче никой народ не е станал свободен! Нито измамените, нито триумфиращите народи, нито победителите, нито техните телохранители спечелиха войната, въпреки че всички войници, и немски и френски и английски, смятаха, че се борят за свободата и за световното значение на техните народи - и тази идея, именно, им даваше сила за борба. Всички те са били измамани още преди започване на борбата, при все че едва днес, и то на малцина, започват да се отварят очите”.

Преди дванадесет години написах, приключвайки този проблем, още и следното: „Изкуствено внушената ни златна заблуда е била предпоставката за международната златна валута, която се счита за „естествена”, но която ще изчезне с премахването на тази златна заблуда, както изчезна вярата във вещиците на инквизиторското средновековие, след настъпването епохата на просвещението”.

Златото е благороден метал, то ще запази своята цена и значение за най-различни цели: може даже да бъде средство за уравняване на сметките в междудържавните стопански връзки. Но оная хипноза на вътрешна зависимост от златото, която господствуваше повече от едно столетие, е днес вече сломена.

При наблюдение на днешното положение можем да извлечем следното решаващо заключение: борбата за злато и за златна валута е преди всичко борба на светогледи; второ, превъзможването на златната заблуда е въпрос на политическата мощ, и едва на трето място, заместването на златния еталон чрез една, основаваща се върху съвкупната народна сила, национална валута, е работа на стопанската и финансова техника. Затова и се борят много европейски народи за своето жизнено пространство, за осигуряване на народностни малцинства, за исторически държавни традиции, обаче, същевременно, тази велика борба е борба сред определени, само привидно отдалечени от практическата действителност, светогледни въпроси. През 1914 година страната на златото имаше решаващо надмощие, идеологиите на 18-ия век, въплътени в световните борси и банки, определяха начина на мисленето у повечето народи, докато противната страна, полузатворена още в династическия начин на мислене, не беше в състояние да превъзмogne тези демократично-еврейски движения в смисъла на една богата с бъдеще идея, но отровена от нея, биваше, рано или късно, надвивана.

Националсоциалистическата революция се залови с този проблем основно и извоюва своята победа в Германия, даже и над еврейските и демократични сили, с помощта на един нов идеал, т. е. с идеали с пожертвувателната сила на ония милиони германци, които признаха, че този идеал е достоен да бъде постигнат, както за собствения им живот, така и за оформяването на народа им. Зад този идеал, който в началото бе съзнателно застъпван само от малцина, сега вече стои сплотен един 80-

милионен народ. Епигоните на Френската революция са се сблъскали с първите войски на великата Германска революция. С това днес вече е решена по принцип една световна борба, която като нова 30-годишна война, символизира една 30-годишна борба. От друга страна, виждаме един упадък в ония именно държави, където царуват още еврейските финансови кръгове със своите платени политици; виждаме и един безсилен гняв, но не срещаме вече никаква вътрешна сила. И нам се струва просто забавно, когато представителите на тези сили възхваляват във всички регистри своя упадащ свят като пример на най-чудния напредък.

Преди известно време посетих френския Велик Изток, френската Велика ложа, белгийския Велик Изток и Върховния Съвет в Белгия. Трябва да призная, че бях потресен от картината на духовния и материален упадък, който се изпречваше тук, така осезаемо пред очите ми. Мислех си, как в тези масонски центрове е била фабрикувана политиката на последното столетие; как тук десетки години наред е била усъвършенствувана, чрез сказки от привържениците на еврейските висши финансови кръгове, една така наречена духовна ръководна класа, как тук даже и през последните години е била правена, ако не винаги световна политика, то поне световно съзаклятничество. В така наречените „храмове“ се виждаха да висят наоколо прости шалове за така наречената декорация при царската дейност на масоните; грубо сглобени триъгълни маси, една несполучлива имитация на висок черковен кораб; евтини транспаранти; свещници; изобщо неща, каквито могат да се намерят във всеки лош масов магазин; понякога храмове в чисто старо-египетски стил с лотосови колони и често изобразяване на свещения египетски бръмбар - с една дума, отчасти един чужд ориенталски свят, отчасти увеличаващо се безвкусице, намерило най-сетне своя израз в най-лоши, така наречени символистични картини.

Но и това развитие показва едно нещо, а именно, че хората въпреки всичкото подчертаване на ума и въпреки учението за самовластния разум, се водят все пак главно от фантазии и от възпламеняване на своето въображение. При наблюдение, не само на така наречената конструкция на разума в 18^{-то} столетие, но и на целия тогавашен живот, се оказва, че това 18^{-то} столетие е било в края на краищата една епоха, в която е царувала алхимията и когато е била още жива тайнствената магия. В тази епоха живееха и царуваха не само Волтеровци, но също и Калиостровци. И така, част От тази псевдомистика заедно с целия ритуал на масонството, свързана със старо-заветни символи, е дошла до една епоха, която наистина, се беше отделила по светоглед от средновековието, но не беше способна да живее с един нов светоглед. Така тя трябваше да се задоволи с тъжната замяна на масонската анти-църква, гдето на тъмно, чрез виолетови транспаранти, мъртвешки глави и тем подобни неща, биваше повишавано и раздразнявано въображението.

Сега, тази епоха от 1789 година крачи към своя край. В триумфални победи по бойните полета на Фландрия, Северна Франция и Лотарингия тя беше повалена, когато, макар прогнила вече, все още се осмеляваше да иска да владее съдбините на Европа и през 20^{-ия} век. Германският народ превъзмогна, с висш революционен замах - 400 години от някои свои неправилни развития и слабости, и пожъна изведнъж такава жетва, каквато никога досега не е имал в своята история. Случи се точно така, както Шилер каза пророчески във време на немския погром: Нека другите народи празнуват по отделно своите победи, денят на германците обаче ще бъде жетвата на всичкото това време!

И ние виждаме как тази, някога всемогъща сила на идеите, на армиите и на борсовата демокрация, която по-преди не можеше да бъде надвита от никакви противодействия, сега се руши в цяла Европа, в държава след държава. Някога наистина се бяха обадили навсякъде отделни смели гласове, които предвиждаха, как

това развитие по необходимост ще върви по-нататък. Понеже сега аз говоря тук в Париж, бих желал да спомена ония сили, които веднъж вече бяха обърнали вниманието на Франция върху съдбата, която я очаква. Като пръв зов се появи около средата на 19^{то} столетия едно съчинение на Toussenel: „Les Juifs rois de l'époque”. Тук един далновидец посочваше увеличаващото се надмощие на финансовите евреи, когато още преди 1848 година евреин беше седнал на министерското кресло във Франция (Crémieux). После се появи книгата на Mousseaux: „Евреинът, еврейството и поеврейчването на европейските народи”. В тази книга се посочваха с настойчивост предупреждаващите гласове, а в същото време и мощта, която победоносното еврейство започна да упражнява в така наречените „еманципирани” и „освободени” балкански народи. Световните финансови кръгове упражняваха своето решаващо влияние върху тогавашните либерални правителства на Европа и принудиха балканските народи да приемат като равноправни граждани търгуващите с ракия и добитък евреи, най-презрените между всички народи. По-късно се появи прочутата книга на Дрюмон: „La France juive”, в която се апелираше още веднаж към френския народ, да не допуска, щото владенията на най-стари френски родове, като тоя на Монморанси, да преминават сега в ръцете на Ротшилдовци и на други евреи. Предупреждавайки, той обърна внимание и на факта, който представлява обща опасност, а именно, че за мирните преговори през 1871 год. са били повикани от двете страни евреи, които цел рояк пристигнали в Париж като „стопански експерти”. През миналите десетилетия много хора биха тревога: също и след Световната война. И след 1933 година се издигнаха отделни гласове, чиято цел бе да се промени всичко това. Остава обаче исторически факт, че еврейските и други финансови кръгове владееха Париж и френския живот напълно, и то така, че никакво повдигане срещу тях сили не беше вече възможно. Както и да разглеждат някои французи голямото си поражение през 1940 год., сега и в бъдеще, те ще трябва да признаят, ако са честни, че наистина немските войски разбиха френската армия, но също и това, че Германия освободи същевременно френския народ от неговите паразити, които той беше вече много слаб да отърси сам от себе си. Естествено, ние се радваме, като намираме осъждането на тях тъмни сили, във френските държавни актове и други официални изявления. Сегашният държавен глава на Франция, маршал Петен, заяви сам в една неотдавна появила се статия: че либерализъм, капитализъм и колективизъм били вътрешно чужди на френския народ и че трябвало да се разглеждат като чуждестранен внос. Френското правителство забрани тайните сдружения, т. е. масонството, и пристъпи поне, към уреждане на еврейския въпрос чрез своя еврейски статут. А под влияние на Германия и Италия се сгромолясват и в други държави същите тези сили. Испания разтури масонските ложи и изключи еврейството от държавния живот; Румъния, която в един само драматичен ден промени държавната си структура, сега има, също след десетилетна борба, възможността да изключи разлагащо действащото еврейство и масонството от своето обновително движение. Подобни стремежи се забелязват и в България. Норвегия е направила от своя страна също решаващите стъпки. И така, въпреки строго националния характер на европейската революция, се показва превъзможването идейния свят на 18^{то} столетие и разбиването политическите устои на този свят, се наблюдава във всички държави на европейския континент, и то въпреки виковете на борсовите християни и на борсовите евреи в Лондон и другаде. Французин беше онзи, който бе предусетил в подсъзнанието си съдбоносността на това велико биологично изравняване на силите - един от най-големите врагове на немския народ: Клемансо. Когато той наблюдавал неспособността на политиците и генералите, заявил: че след 15 години той ще е мъртъв, и Германия ще излезе победоносна от новото състълкновение. И много често тон казвал с меланхолия: републиката беше хубава, но

през време на монархията. Като потомък на якобинството, Клемансо мечтаеше за разхубавената чрез фантазията революция от края на 18^{-ти} век; той съзираше в нея благородни пориви, които не намираше вече в Третата френска република. Така този, ненавиждащ Германия французин, стана в същност пророк на идващото поражение, и то всред привидно най-големия триумф на френската история. Големият шанс на световната демокрация през 1919 година беше пропуснат: вместо да създаде един нов свет, тя прокара нови пътища за омразата, за корупцията и за разкъсването на народите. Ето защо през последните 20 години вярата на народите се отклони от ученията на демокрацията и потърси нов авторитет за държава и живот. Сега е настъпил новият обрат! Идеите разпалват вярата; голямата вяра си оформя идеи; а вяра и идеи създават сили и подкрепят всички власти, когато се свържат с една политическа воля и когато биологични сили на кръвта дадат възможност за прокаране на една политическа воля. Затова ние разглеждаме голямата германска националсоциалистическа революция, не като един преходен военен акт на мощ, зад който стои само една малка народностна сила, но ние сме твърдо убедени, че в 1940 година е станало едно историческо решение, подобно на онова, когато светогледът на християнството преди повече от хиляда години реши вътрешно съдбата на Европа и определи външните форми на живота. За пръв път тук едно движение излезе из недрата на народа, понесено от един дълбоко обоснован светоглед и защитено от най-силните военни инструменти, каквито световната история някога е виждала. Водено от най-твърдата воля, каквато е властвувала някога в Германия, националсоциалистическото движение вътрешно осигурено от биологично-характерното пробуждане на 80 милиона германци и от една раса, която е вложила цялата си жизненост в борбата срещу всички тия разлагащи сили. Затова тази 30-годишна война в Европа между златото и кръвта, тази борба между 18. и 20. век, може и ще завърши с победата на кръвта. И силите, които още през 1917 година насъскваха всички против Германия, в полза на притежателите и наемниците на златните сили, се борят днес, военно и светогледно, на една загубена позиция. Националсоциалистическото движение ще се помъчи в борбата за възраждането на Европа да подаде ръка на всички ония, които се грижат за собствената си раса, които са се върнали към собствените си сили и които наедно с националсоциалистическа Германия, след признаването на съдбоносното решение през 1940 година, искат да изградят един нов живот. Само че, превъзможването на 18^{-ти} и 19^{-ти} век не може да бъде постигнато в обратен смисъл, т. е. не чрез възвръщане към идеалите на 16^{-ти} и 17^{-ти} век. Но щом като либерално-масонската епоха трябва да бъде заменена с нова, то идеите и нуждите на 20^{-ти} век трябва да кажат своята решаваща дума, ако не искаме чрез една изкуствено създадена реакция да бъдат затрупани възможностите, които както вярваме, имат днес за цяла Европа значението на един благословен час.

Приключвам с една мисъл, която е заключение на една написана от мене преди 14 години книга:

„Изникнал из хаоса, из бедствието и позора, народностният идеал се опълчи срещу интернационалната идея. Победата на този идеал във всички области, означава истинската световна революция на 20^{-ия} век”

Стара и Нова Европа

Днес празнуваме връщането на Остмарк (Австрия), и то в една епоха, която ще реши за векове съдбата на Германския Райх⁴. Ето защо, вярвам, че е необходимо да си поставим за проверка две проблеми и да се запитаем, дали можем да ги потвърдим вътрешно. Първо, дали това, което днес се разиграва в света, е било една необходимост или е само последица от германската недозрялост и слабост, сбор от наши грешки, които бихме могли да направим? И второ, има ли тази борба дълбок исторически смисъл, или е само борба за неща, които след няколко години биха могли отново да се променят?

Вярвам, че тези въпроси съм тревожили през миналите месеци милиони хора и че всички те по инстинкт са намерили за тях дълбоко одобрение. Но нужно е също, да си дадем една вътрешна, а също и проявяваща се навън сметка за това инстинктивно значение. Ето защо, аз мисля, че що се отнася до необходимостта от тази борба, то начело трябва да поставим следната важна формула: който потвърждава волята за Велика Германия, той трябва да одобри и тази борба. Защото въпросът, около който се върти днес всичко, засяга жизненото съществуване на цялото ни национал-социалистическо движение и на неговата революция. През 1918 год. милиони хора се питаха отчаяни, как е възможно немската история да завърши действително с тия сиви ноемврийски дни, и дали смисълът на една хилядогодишна борба е бил този, всичко да завърши по този начин? И на този въпрос също милиони отговориха и заявиха, че т не биха могли да повярват, че тази велика борба на немската история е отишла напразно и се е разбила в нищо. Тогава се намериха групи и единични хора във всички градове и села, които заявиха публично този протест. Из средата на всички тия групи се образува германската Националсоциалистическа работническа партия. В борба с различните партии, възгледи и мъже, тя достигна най-сетне като победителка своята цел. Тази цел беше още от първия ден: да се отърси веднаж за винаги онзи позор от 1919 година, който се разигра във Версай и Сен Жермен и да се призоват всички германци, за да не може да се повтори никога вече подобен позор в нашата история. С това беше свързана, естествено, и волята да се издигне и една съпротива Най-напред съпротива срещу всички корумпирани партии от миналото, след това обаче и съпротива срещу външните неприятели на германския народ.

Това беше една вътрешна необходимост. Тогава трябваше да си кажем, през 1933 и следните години, че в първото „Да”, което сме и; говорили за една нова идея и за една съпротива, са се криели вече всички възможности за борбата и за в бъдеще. Ако ние в решителни часове сме винаги удържали, то това ни се е удавало винаги, като сме си спомняли за ония първи дни, които бяха изискали от нас едно решаващо „Да” Същото ни се случи, мисля, и през тази изминала година; защото ако ние се бяхме показали слаби в решителните часове, то бихме се лишили, може би, от победната палма на цялата ни революция. Затова тази борба е станала необходимост. Принципно можем да кажем тук следното: ВСБКИ противник, все едно от коя страна би дошъл, който засегне жизненото пространство и жизнения нерв на германската нация, е наш неприятел. Що се отнася до смисъла на тази борба, то ние мислим, че го виждаме и днес вече. Но ние знаем много добре, че това, което хората влагат в смисъла на едно настояще, не може винаги да бъде изчерпано напълно от същото това настояще; че се извършват дела и случки от историческа сила, които едва идните десетилетия и столетия ще могат да преценят. И все пак можем да кажем още днес едно нещо. В литературния свят на

⁴ Тази реч беше произнесена във Виена, на 13 март 1940 г., годишнината от присъединяването на Австрия към великото германско отечество. *Превод на д-р Гора Иванова.*

последните десетилетия се е правел на германеца много пъти упрек, че бил лош политик. И наистина, ако се направи преглед на последните 50 години, това обвинение може да е изглеждало много пъти оправдателно. Но в същност германецът не е могъл да се сприятели никога с една политика, която е живеела само от днес за утре и която е правила сделки набързо. Няколко дипломати и чиновници са разбирали тази политика, някои вестници са писали върху нея, обаче германският народ се е борил само тогава велико и е бил винаги само тогава велик в политиката, когато е намирал вътрешен смисъл в тази борба. Ако разгледаме немската история от тази гледна точка, то можем да кажем, че онези държави, които през последните 50 години са ни упрекували, че сме лоши политици, са били все пак основани от германци. Ако един генерал Кастело заявява, че Франция трябва да се пази от едно ново нахлуване на германските варвари, той би имал всяко основание да установи, че неговата Франция води даже своето име от тези „варвари”. Ако англичаните водят днес борба срещу немските „хуни”, то те трябва да позволят да им се каже следното: нека поразгледат само известни градове и села в Шлезвиг-Холщайн и в Долна Саксония, и ще намерят там произхода на собствените си имена, на своите собствени градове и села. Не е за нас тъжен признак, че тези два народа мислят днес така, но е само белег за упадък на тези два народа, че те се осмеляват да съдят така върху собствения си произход.

Те казват по-нататък, че ние сме влезли като някакви парвенюта в един успокоен голям свет, и че стари държави като Франция и Англия имали законното право да господствуват над Европа и над света. Тогава трябва да изтъкнем факта, че тези две държави благоволяват да започват германската история най-рано с Фридрих Велики. Тази личност им е внушила, може би след дълъг погром, отново известно уважение. Тук ние трябва да предприемем една поправка, защото сме убедени, че Германският Райх е много по-стар и по-велик от царствата на французите и англичаните, защото когато напр. чехите се обърнали някога си към крал Хенрих I с молба да ги вземе под височайшата си закрила, тогава немало нито английско кралство, нито пък съществувал английски език! Едно столетие по-късно царувал родът на Хоенщауфените; тогава до кайзер Фридрих Барбароса вървял великият му канцлер Райналд фон Дасел. Той говорел за кралете на Франция и Англия като за двамата малки владетели в покрайнините на Европа. Историята на Европа не е в същност историята на Франция и Англия, но историята на Запада е била германска история. Без съмнение, този германски народ и германският райх претърпяха в 30-годишната война такава голяма загуба на кръв, каквато никой друг народ. $4\frac{1}{2}$ -та милиона германци, които останали живи в райха, били остатъкът от една ужасна борба, едно ужасно разкъсване. Но това, че от тези $4\frac{1}{2}$ милиона можаха да станат отново 80 милиона, е едно биологично и характерно чудо, по-голямо, от което европейската история не може да отбележи. Тази биологична сила, неръководена от съзнателна организация, и без да бъде насочвана, както в ранното средновековие, от една голяма всеобхващаща държавна воля, си създаде от Бранденбургския пясък нова изходна точка. Смятам, че всички ние мислим така широко за нашата родна история, щото можем да установим днес, именно, в новоприсъединена Австрия, следното: да казват, каквото искат против Прусия, но тя спаси субстанцията на германския характер. Ако ние резюмираме в съзнанието си величието на Германския Райх в ранното Средновековие и мощното възкресение на този Райх чрез Прусия, то тогава можем да схванем смисъла на борбата, р; която се намираме днес, по следния начин: да издигнем Германия като цялост отново на онова положение, което ѝ се пада от времето на великите саксонски и хоенщауфенски кайзери.

Това общогерманско историческо схващане обгръща не само Прусия или Австрия, то обхваща цялото ранно средновековие, когато великите немски кайзери са

сложили основата за това общогерманско историческо схващане. По този начин ние виждаме единия смисъл на днешните борби в това, че този велик германски народ обединен от една идея и едно ръководство трябва да стане отново покровител и уредник на Централна Европа и да представлява едно мощно осигуряване за културната си мисия в това свое жизнено пространство.

Ако ние преживяваме вътрешно всичко това днес на този възпоменателен ден, тогава можем да кажем: никога война не е имала по-дълбок смисъл от днешната. Да обърнем поглед още веднъж назад в ония времена, когато една франкска универсална монархия искаше да основе като чели от цяла Европа една единствена държава, нещо като Божия държава на земята. Този първи универсалистичен опит, колкото и велико да беше замислен, се разби и Франция се отдели от останалите области. Прованс и Бургундия не бяха френски цели 400 години, а принадлежаха към Лотарингия. От Тома време, обаче, ние виждаме тенденцията на образуващия се Германски Райх в едно отстъпване спрямо Запада и в едно голямо простиране към юг и по-късно към югоизток и североизток. След падането на Хоенщауфените, Лотарингия преминава към Франция. И в по-сетнешния ход на историята, от града Нанциг става град Нанси, от града Виртен - град Вердюн и всред едно мирно време Германският Райх трябвало да даде Елзас на французите. Вестфалският мир донася отцепването на други части от Светата Римско-германска империя. Натискът на немската народностност продължава към североизток и югоизток. И ако аз днес говоря тук в Остмарк, то всички вие си спомняте не само за последните десет години, но и за великата горда история на цялата Остмарк през миналите векове. Защото Райхът от 1870 година не е знаел какво означават за вас Крайна, Каринтия и Щирия. Това се осъзна живо едва през последните десетилетия, не само от вас, но и от всички нас.

Знаем много добре, че Хабсбургската династия, която никога бе призована да изгради и да закриля тази страна, действително в известни времена беше дораснала за тази историческа задача, но не успя по причини, които ние днес не можем да изследваме по-отблизо. Тя живее духовно в лагера на инквизицията; не можа да се оформи национално, а стана, чрез многобройните женитби, универсална. Тя искаше да владее навсякъде: в Австрия, в Бургундия, в Нидерландия, в Испания, докато най-сетне забрави постепенно историческата си първоначална задача тук на югоизток. Все пак, въпреки тази династия, далото на народа в Остмарк остава една историческа и непреходна величина в общата борба на немския народ. Когато най-сетне след 1870 год. мечтата на толкова немци, макар и по един особен околел път на историята, започна да става действителност, тогава се показва, че тя още през 19 век е трябвало да върви наедно със сили, които по-рано не са съществували, но които през 19 век бяха станали вече сили в политиката. Капитализмът и всички възгледи на това време показваха една духовна преситеност и една незаинтересованост относно това, което става отвъд границите на Райха, които на нас, националсоциалистите, се виждат непонятни. Ние знаем обаче, и това, че копнежът за народностно обединение е бил извън границите на Райха често пъти по-голям, отколкото в самия Райх. Защото немците извън Райха не получаваха своя германска същина като някакъв граждански подарък, а трябваше да я извоюват всеки ден с ново. И затова ми се вижда справедливо да си припомним в този ден и за един човек, който като политически и модерен антиеврейски борец, си е извоювал славно име в тази борба, именно, за Ритер фон Шьонерер. С примерен кураж той се е борил срещу цел свят той е трябвало да се справя с една хилядогодишна династическа, със здраво заседнала църковна традиция, а неотдавна е трябвало да справи и с една чудовищна еврейска капиталистическа сила. Въпреки всичко това, той стана зов за всички нас. Аз вярвам също, че неговият зов е имал влияние и всред самата националсоциалистическа революция. Когато през 1906

година той протестира срещу предложената в полза на славяните в Австрия изборна реформа, той каза: „Чрез славянската изборна реформа се иска да се попречи, на всяка цена, не само на присъединяването на немска Австрия към Германския Райх, но даже не се счита за възможно и едно присъединяване към Германския Райх на съюзно-правна основа”. С тия думи, както и с много други позиви и речи, той означава ядката на тогавашната политика на австрийската династия. Шьонерер изпрати след няколко години, по повод, на една нова реформа, един от своите привърженици във виенския парламент да засегне проблема, който днес още е много жизнен, е станал даже решаващ проблем за всички ни. Този привърженик на Шьонерер каза през 1912 година в парламента: „Знаете ли защо социалната демокрация е станала толкова силна? И как мислите; какви средства има, за да се премахне тази партия? Има едно много просто средство, за което австрийските правителства, за съжаление, са нямали никога време. Това средство е социалната реформа. Ако бяхте започнали преди 25 години да въвеждате една социална реформа, ако бяхте помислили да дадете на работника осигуряване на старините му, ако бяхте помислили да закрияте съответно работниците от злополуки! Обаче, правителството иска 2 милиона крони повече за носителя на короната и обосновава това с увеличаващото се поскъпване на живота. Да, господа, не ви ли се хвърля в очи, че това е един юмручен удар в лицето на цялото работещо население и че едно такова правителствено предложение може да даде храна на анархизма и на социалната демокрация?”

В това предшествуващо националсоциализма движение, действаха - днес смеем да го кажем - социални, социалистически мисли, но на това движение не бe отредено да довърши победата. Вътрешни раздори, измяна, най-сетне пълно неразбиране в самата Германия, са били причините, че това предварително движение не се разрасна. Но ние знаем, че Ритер фон Шьонерер е останал верен на Германия и след погрома. Ако най-сетне той изказа и едно последно желание: да бъде погребан близо до Бисмарк, то и това заслужава нашата най-дълбока почит.

Немската история вървя по друг път, а не по пътя, за който Бисмарк е мечтал, нито по тоя, който Шьонерер си е чертаел. Тя преживя един погром, по-ужасен, от който не е имало от 30-годишната война насам. Обаче в тия дни на върховно нещастие, се е потвърдила една стара мистична поговорка: най-дълбоките кладенци дават най-много вода. Германия е трябвало, както се вижда, да падне на дъното на своето съществуване, за да открие отново корените на своята сила. И така, из най-голямото поражение от 400 години насам, изникна най-голямото възраждане от 1000 години насам.

След един дългогодишен процес на раздяла и сепаратизъм, ние живеем днес в един процес на ново обединяване, и пред този факт бледнеят всички грижи, които ние или нашите деди са имали, или пък, които нашите деца ще имат някога. Нека си представим още веднъж триумфалния ход, който националсоциалистическата революция има зад себе си, в течение на последните 20 години. През 1919 г. германците бяха един отчаян, разложен, без всякаква вяра народ, с изключение само на няколко хора, които имаха още вяра и проповядваха една нова идея. Тази малка борческа група завладя обаче, срещу всички свои неприятели, след 14 години, целия Германски Райх, без оръжие, само с вяра, енергия, жилавост и с една нова идеология. И през 1933 година, когато този Райх се намери почти обезоръжен срещу един звънящ с оръжие неприятелски свят, ние доживяхме да видим, че само след 5 години този Райх е отново въоръжен и че цялата нация се вдига за освобождаването на Остмарк. Минават само няколко месеца, и вие виждате, понеже сами участвувате в събитията, как Райхът си взема обратно Судетската област. След няколко месеци бива усмирен протекторатът Бохемия и Моравия, а скоро подир това Мемелската област се връща под закрилата на

Великия Райх. Най-сетне всички стоят в една единна борба, за да спасят немската народност в Полша, да направят за винаги невъзможен този полски терор срещу една високоценна нация. Това пространство, което там бе завладяно отново, ще бъде освободено не за германизиране на поляците, но за германизиране на земята. След това Фюрерът извиква ония немци, които разпръснати и оставени сами на себе си, не могат да удържат вече своите позиции. Той повиква обратно в Райха балтийските и волинските немци, повиква южните тиролци, които се изказаха за Германия,

Ние понастоящем преживяваме толкова много, че не можем да схванем напълно този факт на истинско велико преселение на народите. Зная, как е минало едно заседание в Балтийската област. Събрали се доверениците на балтите; съобщено им било, че Фюрерът желае, щото всички балти да се върнат в Райха. Тогава един стар балтиец попитал: „Значи, това е определеното желание на Фюрера, да напуснем всичко тук и да се върнем в Райха?” Когато той получил утвърдителен отговор, дебатите се прекратили и, без всякакви оплаквания, били обсъдени организаторските мерки. И така, едно племе напусна, след 750 години от своята история, страната си, чифлиците, замъците, катедралите си и всички къщи, заключи ги, предаде ключовете на пълномощниците си и се върна: у дома!

Чели сме много за преселванията на народите, обаче пътуването на волинските немци - 400 и 500 километра път, в кervани при 20 и 30 градуса мраз, седмици наред, с непоколебимо държане и дух - това е една безпримерна, проява на германска вяра, която ние днес вече увековечаваме и почитаме, и която ще запишем” за всички бъдещи поколения в книгата на германската история. И ако южните тиролци напускат прастарите си селски чифлици, и сред една великанска борба се упоават на Германия за своя поминък - тогава и това е достойно за почит; а ние знаем, каква вътрешна жертва означава тъкмо за едно селско население, да се раздели със своя чифлик след много стотици години. Тези мерки имат само този смисъл: германската кръв не бива вече да се губи из света, но когато се създаде на изток пространство, тогава това пространство ще бъде изпълнено с немци. Ако бихме запитали при това, защо всички тези тежки мерки биват прокарвани тъкмо във време на една голяма война, когато те биха отежнили железопътните съобщения, когато няма достатъчно хора, за да могат да прокарат всичко това правилно до най-малки подробности, то трябва да отговорим: такива мерки са възможни изобщо само във велики времена на историята. Велики решения не могат да се вземат във времена на сит, материалистичен мир. Единичният човек е зрял за велики решения само тогава, когато схване, че неговото съществуване и съществуването на 80 милиона сънародници са станали, в края на краищата, идентични. Това, което за нас е решаващо, то е проявата на голямо доверие, което германците имат днес към Райха на Адолф Хитлер. Защото никой от немците в чужбина, които идват при нас и които са били повлияни от всички възможни сили, никой от тях не е знаел предварително как би могла да завърши тая война. Всички те знаят много добре, че ако бъдем победени и те се намират в това източно пространство, при една победа на западните сили и на поляците, никой не ще остане жив. Въпреки това, те идват тук, и това увеличава у нас, в Райха, способността да схванем истински смисълът на тази война, да го разберем все по-дълбоко, не само като победа на една велика мисъл на Райха, но като победа на една централна сила, която изглежда, че е призвана да спаси цяла Европа.

Германски сънародници! Има времена на мир и времена на борба. Сигурно между нашият 80 милиона има хора, които чувствуват известен копнеж към добър буржоазен мир, към малко романтика. Има хора, които сигурно биха желали да си седят спокойно под своето ябълково дърво, и заявяват, че съветът трябвало да ни остави да си обработваме в мир нивата. Тези хора забравят само един малък факт: за да може

немецът да си седи днес мирно под своето ябълково дърво, трябвало е да се водят хиляди години борби за това дърво. Така си е: ние не можем да си избираме времето, в което се раждаме. Може да направим само едно: да посрещнем приближаващото се време с едно определено държане. Има мир пълен с културен разцвет, пълен с хубав обществен живот; може да има, обаче, и мир на сита буржоазност, на сит упадък. Също така може да има безсмислени кръвожадни войни, но също и войни, които се водят за един висш идеал и за смисъла на живота изобщо. И тогава ние трябва да направим само едно: Да се противопоставим на тази съдба, всред която сме родени, с инстинкт и с дълбоко съзнание, и да се потрудим да развием мирното време до културен разцвет, а военното време да посрещнем така, че да можем да отговаряме, както пред миналото, така и пред бъдещето. Защото ние не живеем на света, да правим сделки, но за да изпълним една велика съдба, да осъществим една идея.

Ако вие погледнете вашите замъци в Щир и Каринтия, които на мнозина буржоазни пътешественици, може би, изглеждат твърде „романтични“, не бива никога да се забравя, че тези замъци не са били строени заради никаква „романтика“, но че в дворовете на тези замъци са събирали търсещите закрила бежанци и от най-последните села; че тия именно замъци са би винаги изходна точка за походите на югоизток, които са били предприемани, за да се запази тази немска област от вълните на османците. И така - всичко, замъци и гранични ровове, са знаци на борба. Едновременно замъците са това, което днес западните укрепления. Това, което Австрия е преживяла в борбата срещу Югоизтока, същото това виждаме и в замъците на северозапад, в замъците по Рейн. В света е имало винаги никаква голяма борба. Ние не можем променим хода на света. Но ние трябва да се поставим всред тази съдба и можем да каже едно: и неотдавнашното минало е било храбро както са били храбри дедите. И ние от стария Райх смеем да кажем: и ние, в края на краищата, сме рискували цели 14 години главите си. Ако другите не са ни сложили главата пред краката, то това е станало благодарение на тяхна несръчност, страхливост и глупост. Една много сполучлива мисъл на Хитлер има значение за тогава, за днес и за всички идващи времена: ***Земята не е дадена за страхливи народи.*** Ако днес се помъчим да анализираме още по-дълбоко тази борба на националности, то можем да кажем следното: в миналите векове кралете или кайзерът е бил представител на нацията, но той не е бил такъв в онзи дълбок смисъл, който стана възможен едва в мисловния свят на XX^{-ия} век. Той е бил водач на една определена рицарска класа, а тази класа е била напълно отделна от народа. Той можел понякога да изрази копнежа на един народ, не е бил, обаче, вътрешно свързан с него. Национализмът на 19 век стои вече под един много по-широк, обхващащ всички класи знак. Ако един Хердер събирал гласовете на народите и възпроизвеждал всички народни пътни от миналото в хубави преводи, то този Хердер е, покрай многото политически мислители, също един от основателите на много национализми, напр., и на чешкия национализъм. Това, което се извършва, обаче, тук, в това осъзнаване и на най-малката народност, е, погледнато от духовна и политическа гледна точка, едно увеличаващо се атомизиране на Европа. Да почиташ всека народност, ни се вижда и днес още нравствена повеля. Но ние трябва да почитаме и закона на природата, а тази природа е поставила вече в света големи и малки народи. Ако ние ценим, подпомагаме и уважаваме една народност в нейната душа и култура, това не значи, че с това се дава право на тази народност да говори със същата политическа тежест на гласа, както големите народи на световната история. Ние преживяхме, най-сетне, това духовно атомизиране в политическото представяне на различните малки народности и схванахме при това, мисля, точно в тия години дълбоко един закон, един психологически закон. Един малък народ се подчинява на един приблизително толкова голям, неохотно или никога. Пример за това ни дава разпратата между Швеция и

Норвегия. И там се показа, че тези приблизително еднакво големи, народи не могат да се подчинят един другиму, те предприеха тогава, по най-разумен и благороден начин, едно разделяне на държавните си компетенции.

В наше време преживяхме същото между чехи и словаки. На словаците беше наложен за господар един приблизително еднакво голям народ, и на този народ се виждаше невъзможно да понася това.

Но ние смятаме, че от всичко това може да извлечем една нова поука. Ако изглежда невъзможно, щото един малък народ да се подчини на друг, почти толкова малък като него, то този малък народ не би загубил нищо от своето самоуважение, ако заяви, че се намира в жизненото пространство на един голям народ и ако свърже с него своята съдба. Този голям народ ще има тогава политическото и морално задължение да не пожелае да преобразува принудително душата на живеещия в неговото жизнено пространство по-малък народ и неговата култура. Той трябва да почита и уважава тази народност, тя се покаже творческа, като един природен и исторически продукт. Той може да се приспособи към цялото негово съдбовно държане и в тази комбинация на приспособяване и уважение между двете сили се създава и днес вече една нова жизнена основа за Европа. Защото, тази мисъл е несъмнено една революционна идея, която се опълчва срещу целия империалистичен мисловен мир на 19 век, срещу еврейството и срещу Англия. Стопанският империализъм на 19 век искаше да владее политически и изобщо, не се грижеше за душата на различните народи по света. На един народ той изпращаше опиум, на други непоканени и нежелани мисионери, или произведения на масовата си индустрия. Той не признаваше съществуващите в културно отношение разлики между расите; той разложи родовото устройство на африканските народи и извърши още хиляди подобни неща. Той нямаше понятие, ни от зачитане на расите, ни от зачитане на душата. И фактът, че този същият империализъм иска днес да ни проповедва една нова Европа, и един нов свет, ни се вижда върхът на нахалството на този надменен свят от 19 век. Най-сетне, ние можем да докажем експериментално още нещо. Същите господа, които днес искат да изградят един „нов свят“, имаха вече възможност да сторят това. Защото през 1919 година цялата световна мощ се намираше в ръцете на трима или четирма мъже. Англия и Франция определиха тогава практически не само европейската история, но и тая на останалия свят. И те тогава наистина препоръчваха и проповедваха една човешка култура, искаха едно омиротворено световно стопанство и обещаваха световен мир. Не настъпи, обаче, нищо подобно. В същност те и не желяха това. На мястото на световно стопанство те поставиха една световна експлоатация, а на мястото на световен мир - едно съзнателно изтощение, на колкото е възможно повече народи. Затова не само, че трябва да отречем мисловния мир на същите тия хора днес, но трябва да им отречем и всека добра воля за осъществяването на такава хубава идея.

Така се случи, че Англия се опълчи против Европа. В Англия победиха банкрутьорите от Версай и хранениците на еврейския паричен свят. Ако ние днес констатираме това, смятам, че с това се прави една само историческа констатация. За англичаните всички врати в Германия бяха отворени, изслушваха ги охотно, дадоха им всички възможности за уравниване на спорните въпроси. В Германия все още се надяваха, че покрай тази борсово-еврейска Англия, може би ще дойдат на кормилото други сили. Защото един народ не се състои само от една единствена каста. Имало е Англия на Карлайл, Англия на Чарлз Дикенс, който упрекна в романите си владеещите тогава слоеве в бруталност на британския живот, в бруталност на цялото възпитание на човека изобщо. Това, обаче, не беше от голяма полза. Имаше и една друга личност, която в Германия е, може би, непозната, която и в Англия, мисля, че е днес напълно забравена; която, обаче, представлява последния рицар на добрия английски характер.

Това беше фелдмаршал Невил Чембърлейн. Той се наричаше; също така като сегашният министър-предател. Той си беше извоювал през всички войни едно славно име в британската армия. Когато избухна бурската война, тогава този същият фелдмаршал Невил Чембърлейн се опълчи срещу кръвожадните методи на Киченер и сътрудниците му и написа следното: „Аз мразя начина, по който тази война се води от Киченер; ние заслужаваме порицанието на всички цивилизовани народи“. Когато му затвори цялата преса и публичност, тогава той писа все пак на 16 август 1901 година: „Укори и наказания ме оставят напълно равнодушен, и аз предпочитам да върна на краля маршалския си жезъл, отколкото да запазя мълчание по един въпрос, който засяга честта на моето отечество и на армията, към която принадлежа“. Но това не му помогна. Неговата биография скрива точно тези характеристични за него факти. Когато през 1902 година той умре, даже неговият приятел и адютант, лорд Робертс, не се осмели да върви след ковчега му. Така умря един от последните английски рицари. Днес царуват антирицарите, на чело с господин Чърчил.

Ние дадохме на англичаните всички възможности. Сега за нас не съществуват вече добри и лоши англичани, но съществува само Великобритания със своята господарска каста, като неприятел на европейския континент. Писали сме много върху юмручното право на средновековието. Когато някой рицар-разбойник се е установявал на някой кръстопът или при някой мост, и искал по възможност повече берии от пренасянните стоки, то сме означавали това винаги като клеймо на средновековието. Каквото виждаме, обаче, днес - е същото това юмручно право, само че в гигантски размери. Пред европейския континент е разположено едно островно царство, което разполага с богатата на целия свет, и се осмелява да определя хляба на всички европейски народи - и нарича това хуманно водене на война. И нещо повече, британците казват, че това е един кръстоносен поход, когато искат да ни уморят от глад. След преживяното в Полша вярваме, че този кръстоносен поход е само един кръстоносен поход на неверните. А когато те говорят за християнство, тогава ние сме-таме, че тези борсови християни, с техния Бог на опиума, не са призвани да ни проповядват християнски морал.

Ако си представим края на тази война, то знаем, че той ще означава и края на английската демократична болест в Европа. Затова тази необходима борба добива в нашите очи своя трояк дълбок смисъл:

1. Касае се за германското единство и величие, за сбъдването на една двехилядогодишна мечта. Пред очите ни се издигат всички ония борци, които ту съзнателно, ту несъзнателно, са помогнали на това дело. Виждаме отново Херман да повежда хората си срещу римските легиони, виждаме Теодорих Велики да създава първото голямо германско царство на Запад, виждаме, как се разрушава велико-франкското универсално царство и как крал Хенрих събира отново племената. След всички тези велики рицари и крале, граждани, изследователи и мислители - най-сетне се създаде този Райх, в който са обединени вече всички негови племена. Днес тези племена се опълчват за пръв път, както никога през тия 2000 години, срещу останалия свят.

2. Нашата цел е да създадем нов социален ред и справедливост в един капиталистически свят, който цели 150 години се е гаврил с наследството и с мисълта на всички европейци. Това е вторият велик смисъл на тази борба, която се изнася от германския народ.

3. Ние целим един нов ред в Европа, осигуряване на прехраната, благополучие за нейните народи и спасяване на нашия континент от интереси, които нямат нищо общо с него. Това е пробният камък на всички немски племена, това е смисълът, заради който

ние тук, в родината, трябва да изпълняваме задълженията си; това е един смисъл, така дълбок, че може да изпълни действително всеки човек, всяко сърце и всяка мисъл. И така, аз приключвам с думите на стария генерал фелдмаршал граф Йорк фон Вартенбург:

„И ако нуждата не строши желязото, то желязото ще строши нуждата”.

Нова Европа

